

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. σελ. — 715

Ἔτος Α'. 1 Ἀυγούστου 1975 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρ. 4.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Εἶναι ἀδύνατον κάλαμος θνητοῦ ἀνθρώπου νὰ περιγράψῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἥτις κατὰ θείαν οἰκονομίαν προώρισται ἀπὸ καταβολῆς κόσμου νὰ γίνῃ ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πεπληρωμένη καὶ κεκοσμημένη ἀπάντων τῶν ἀρρήτων χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Γεν. Ι. 15). Ἀπαντες οἱ Ἅγιοι Προφῆται οὐρανόθεν φωτιζόμενοι παρὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος προετύπωσαν διὰ πολλῶν σημείων καὶ εἰκόνων τὴν δόξαν καὶ τὸ αἰώνιον μεγαλεῖον τῆς Παναγίας, τῆς Βασιλίσσης τῶν ἀγγέλων, τῆς ἀειπαρθένου

Μαρίας. Πρῶτον ὁ Ἰακώβ, ὡς κλίμακα οὐρανοδρόμον, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός (Γεν. Κ. Η. 12—13). Μετὰ ταῦτα ὁ Μωϋσῆς, ὡς ἕατον φλεγόμενην καὶ μὴ κατακαιομένην (ἐξοδ. Γ. 1.4). ὡς Στάμναν τὸ Μάννα τὸ οὐράνιον φέρουσα (ἐξοδ. Σ.Τ. 33). ὡς Ράβδον τοῦ Ἀαρὼν βλαστήσασαν (Ἀριθ. ΙΖ. 1—10). ὡς πόκον ἐνδροσον, ὃν Γεδεὼν προεθεάσατο (Κρ. Σ.Σ. 36 — 38). ὡς Παρθένον φέρουσαν ἐν τῇ Ἀγίᾳ αὐτῆς κοιλίᾳ τὸν Ἑμμανουήλ. ὡς Βασίλισσαν ἐκ δεξιῶν τοῦ Κυρίου κατὰ τὸ ρῆμα τοῦ Προφητάνακτος Δαυὶδ (Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, ἐν ἱματισμῷ διαχύρῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη). (ψαλ. Μ.

Δ.Μ.Ε. 9). Ὡς Λαβίδα μυστικὴν τοῦ Ἡσαΐου (Σ.Τ.6). Ὡς Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης, ὡς Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, ὡς Πύλιν κεκλεισμένην καὶ ἐν γένει ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ πατερικοῦ πνεύματος ὡς ὄρος ἀλατόμητον ἐξ ἧς ἐτμήθη λίθος ἀκρογωνιαίος Χριστός ὁ Κύριος, ὡς ἄμπελον νοητὴν ἐξ ἧς ἐβλάστησεν ὁ καρπὸς τῆς Ζωῆς ὁ δίδων τῷ κόσμῳ Ζωὴν, ὡς Στύλον πυρὸς ὁδηγῶν τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, ὡς Νεφέλην κούφην, ὡς Πέτραν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐξ ἧς ἀνεπήδησαν ὕδατα εὐλογημένα ποτίζοντα τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ.

Πῶς ὑμνήσωμεν τὸ πανάγιον ὄχημα τὸ ἐπὶ τοῦ Χερουβεὶμ; Καὶ πῶς ἐγκωμιάσωμεν τὸ πανάγιον οἶκημα τὸ ἐπὶ τῶν Σεραφείμ; Πῶς περιγράψωμεν τὴν λαμπροφύρον εἰσοδὸν τῆς πανάγνου θεόπαιδος ἐν τῷ Ναῶ καὶ τὴν θεία κελεύσει εἰσοδὸν αὐτῆς εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ὅπου μόνον ὁ Ἀρχιερεὺς εἰσέρχεται ἅπασι τοῦ ἔτους προσφέρων θυσίαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων (πρὸς ἐβραίους Θ.7.) Πῶς περιγράψωμεν τὸ ἄφατον καὶ ἄρρητον παρθενικὸν κάλλος τῆς Παναγίας, παρόμοιον τοῦ ὁποῦ δὲν ἀνεφάνη ἀπὸ καταβολῆς κόσμου; Περί αὐτοῦ ὁμιλῶν ὁ σοφὸς Σολομὼν ἐτόνιζε λέγων. (Σὺ δὲ ὑπέρκεισαι καὶ ὑπερήρας πάσας) (Παροιμ. κεφ. Κ. Θ.). Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὁμιλῶν περὶ τῆς Παναγίας ἐτόνιζε τὰ ἑξῆς: «Περίελθε, ὦ ἄνθρωπε, πᾶσαν τὴν Κτίσιν τῷ λογισμῷ καὶ βλέπε εἰ ἔστιν ἴσον ἢ μείζον τῆς Ἀγίας Θεοτόκου Παρθένου. Περινόστησον τὴν γῆν, περίβλεψον τὴν θάλασσαν, πολυπραγμύνησον τὸν ἀέρα, τοὺς οὐρανούς τῇ διανοίᾳ ἐρεῦνησον, τὰς ἀοράτους πᾶσας Δυνάμεις ἐνθυμήθητι καὶ βλέπε εἰ ἔστιν ἄλλο τοιοῦτον ἐν τῇ Κτίσει.

Πᾶσα ψυχὴ εὐλογημένη ὅταν μιμῆται τὴν κεχαριτωμένην Θεόπαιδα καὶ Παρθένον Μαρίαν, εἰς τὴν πίστιν, εἰς τὴν προδιάθεσιν, εἰς ἔργα, εἰς λόγους, τότε ἡ ψυχὴ αὐτὴ ἀποτυπώνει εἰς ἑαυτὴν τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ὁμοιότητα τῆς ὑπερευλογημένης καὶ δεδοξασμένης Μητρός τοῦ Θεοῦ. Τότε τὸ πνεῦμα τοῦ πιστοῦ καταυγάζεται ὑπὸ

θείων μαρμαρυγῶν τῆς ἀπείρου ἀγάπης τῆς Παναγίας. Τότε ἡ καρδιά τοῦ δικαίου φωτίζεται καὶ ζωοποιεῖται καὶ πληροῦται θείας ἀγαλλιάσεως καὶ εὐφροσύνης».

Ἡ παρθένος Μαρία, ὅταν ὠδηγήθη ὑπὸ τῶν γονέων της εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων εἶχεν ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν. Εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων διέμεινε δώδεκα ἔτη. Ἐκ τῶν Ἁγίων ἐξελθοῦσα μετὰ ἓνα ἔτος ἐγέννησε τὸν Χριστόν. Μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἔζησε τριάκοντα ἔτη, ἀπὸ δὲ τῆς ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς εἰς οὐρανούς αὐτῆς μεταστάσεως παρήλθον δέκα ἔτη, δηλαδὴ ὅταν ἡ Θεοτόκος μετέστη εἰς οὐρανούς εἶχεν ἡλικίαν πενήκοντα ἑνὲς ἐτῶν.

Ἡ Θεοτόκος καὶ παρθένος Μαρία μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ αὐτῆς διαμένουσα ἐν Γεσθημανῇ καὶ τὸ πενήκοντον ἑνατον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἄγουσα, ἐγνωστοποιήθη αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ αὐτῆς διὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐλεύσεται ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς αὐτῆς, ἵνα παραλάβῃ τὴν ἁγίαν αὐτῆς ψυχὴν, ὅπως ἡ Θεομήτωρ διαμένη εἰς αἰῶνας τοὺς ἅπαντας μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς Υἱοῦ καὶ Θεοῦ. Ἀναχωρήσαντος τοῦ θείου ἀγγέλου, ἡ Θεοτόκος ἐπορεύθη εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, ἔνθα ἀνελήφθη ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς αὐτῆς, εἰς οὗ τὴν ἀνάληψιν καὶ αὐτὴ ἦν παροῦσα. Ἀναβαίνουσα δὲ ἡ Θεομήτωρ ἐν τῷ ὄρει συνέβη τὸ ἐξῆς θαῦμα. Πάντα τὰ δένδρα τοῦ ὄρους ἐκείνου ὡς ἂν ἦσαν ἔμψυχα ἐκκλινον καὶ προσεκύνουν τὴν Θεομήτορα. Ἡ Θεοτόκος προσευχηθεῖσα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, ἔνθα ἕτερον θαῦμα ἐπηκολούθησεν, ἥτοι ἐσείσθη ἰσχυρῶς ἡ οἰκία αὐτῆς χωρὶς νὰ ὑποστῇ βλάβην τινά, εἶτα ἡ Θεομήτωρ καλέσασα τὴν παιδίσκην τῆς οἰκίας εἶπεν αὐτῇ: «πορεύθητι κάλεσον τοὺς συγγενεῖς μου καὶ πάντας τοὺς γνωστούς», ἐλθόντων δ' ἐκείνων εἶπεν αὐτοῖς τὰ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου εἰς αὐτὴν λεχθέντα. Πάντες ἤκουσαν μετὰ μεγάλης λύπης τοὺς λόγους τούτους τῆς Θεοτόκου. Εἶτα ἡ Θεοτόκος καλέσασα δύο εὐσεβεῖς χήρας γυναῖκας ἔδωκεν αὐταῖς ἀνὰ ἓν ἐκ τῶν φορεμάτων, ὧν εἶχε καὶ ἐπειδὴ

πάντες οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γνωστοὶ τῆς Θεοτόκου ἔκλαιον διὰ τὸν ἀπαχωρισμὸν αὐτῆς ἡ Παναγία καταπαύει τὴν λύπην διαβεβαιοῦσα αὐτοὺς, ὅτι δὲν θὰ παύσῃ διαφυλάττουσα καὶ ἐνισχύουσα ἐκ τῶν ἐπηρειῶν τοῦ Διαβόλου πάντα ἐπικαλούμενον αὐτήν. Καὶ ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα ἡ Πανάμωμος Δέσποινα, ἐκρούσθη ἡ θύρα ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου. Εἰσελθὼν δὲ οὗτος ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἰδὼν τοὺς συγγενεῖς καὶ γνωστοὺς τῆς Θεοτόκου κλαίοντας, ἠρώτησε μαθεῖν τὴν αἰτίαν. Λαθὼν δὲ γνῶσιν τῆς ὑποθέσεως ἐλυπήθη σφόδρα ἀλλ' οὐκ ἀπέδειξε τοῦτο, ὅπως μὴ λυπήσῃ τὴν θεομήτορα. Ἐνῶ ἐν τῷ οἴκῳ τῆς τοῦ Θεοῦ Μητρὸς καὶ Παρθένου Μαρίας διεθρυλλοῦντο ὑπὸ τῶν συγγενῶν καὶ γνωστῶν τὰ περὶ τῆς εἰς οὐρανούς μεταστάσεως τῆς Θεοτόκου αἴφνης ἠκούσθη ἰσχυρὸς ἦχος θροντήης καὶ πάραυτα ἐνεφανίσθησαν πολλὰ νεφέλαι εὐωδιάζουσαι σφόδρα αἵτινες ἐκόμισαν ἐκ τῶν περάτων τῆς οἰκουμένης τοὺς δέκα ἀποστόλους καὶ πολλοὺς ἱεράρχας, ἦτοι τὸν Ἀρεοπαγίτην Διονύσιον, τὸν ἅγιον Ἱερόθεον καὶ πολλοὺς ἄλλους. Πάντες οὗτοι εἰσελθόντες ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς θεομήτορος ἔμαθον παρὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, περὶ τῆς μεταστάσεως τῆς Θεοτόκου. Τότε πάντες ἤρξαντο νὰ δακρύωσι καὶ κλαίωσι διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τῆς Θεοτόκου. Τούτους ἰδὼν ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέγει κατ' ἰδίαν εἰς αὐτοὺς: «Ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιον τῶν προσελθόντων δακρύνοντες καὶ κλαίοντες, διότι πάντες οἱ παρευρεθέντες θὰ εἴπωσιν ὅτι φοβούμεθα τὸν θάνατον ὅπερ καὶ ἐγένετο. Εἶτα ὁ θεσπέσιος Παῦλος πεσὼν γονυκλινῆς παρὰ τοὺς πόδας τῆς θεομήτορος, ἤρξατο ἐγκωμιάζων αὐτήν οὕτω: «Χαῖρε Μητηρ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔμοῦ κηρύγματος ἡ ὑπόθεσις, διότι ἐγὼ καίτοι δὲν εἶδον σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς τὸν Υἱόν σου (Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐγένετο μαθητὴς τρία ἔτη μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ) Σὲ ὅμως βλέπων ἐνόμιζον ὅτι βλέπω αὐτὸν τὸν Ἰδιον».

Ἀφοῦ ὁ Θεῖος Ἀπόστολος ἐπαύσατο,

ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος προσευχηθεῖσα πρὸς τὸν Υἱόν καὶ Θεόν αὐτῆς εἶπεν: «Εἰς χεῖρας Σου τέκνον ἐμὸν, τὸ πνεῦμα μου παρατίθω. Δέξαι οὖν τὴν Σὴν φίλην ψυχὴν, ἣν ἐτήρησας ἄμεμπτον. Σοὶ τὸ ἐμὸν σῶμα, καὶ οὐ τῇ γῇ παραδίδωμι, φύλαξον σῶον ἐν ᾧ κατοικήσαι ἡδύοκησας, καὶ γεννηθεὶς παρθένον ἐτήρησας, Πρὸς σὲ με μετάστησον, ἵνα ὅπου ἦς Σὺ τῶν ἐμῶν σπλάχνων τὸ κύημα ἔσομαι καγὼ Σοὶ συνέστιος». Εἶτα ἡ πανάμωμος Δέσποινα ἀποχαιρετίσασα τοὺς παρευρεθέντας ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἐκαθέσθη δὲ παρὰ τῇ κεφαλῇ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, παρὰ τοὺς πόδας ὁ Ἰωάννης, κύκλῳ δὲ τῆς κλίνης παρестήκεισαν οἱ λοιποὶ Ἀπόστολοι καὶ Ἱεράρχαι. Τοῦτο δὲ ἀναμενόντων, ἐγένετο ἰσχυρὰ θροντή ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατερχομένη ἐπὶ τῆς γῆς, συνοδευομένη ὑπ' ἀφάτου εὐωδίας, ἥτις εἰσελθοῦσα ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Θεοτόκου, ἐπλήρωσεν εὐωδίας πάντας τοὺς παρισταμένους, ὥστε πολλοὶ κατελήφθησαν ὑφ' ὕπνου καὶ ἅμα τῇ εὐωδίᾳ ἐκείνῃ παραγίνεται ὁ Κύριος ἡμῶν μετὰ τῶν Ἀρχαγγέλων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ καὶ παραλαμβάνει τὴν ψυχὴν τῆς ἀγαπημένης αὐτοῦ μητρὸς.

Κοιμηθείσης τῆς Θεοτόκου οἱ Θεῖοι Ἀπόστολοι ἔλαβον τὸ ἱερὸν σκῆνωμα αὐτῆς, ἐξῆλθον τῆς οἰκίας καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὸν ὑποδειχθέντα ὑπὸ τοῦ Κυρίου τόπον, ὅπως ἐνταφιάσωσιν αὐτό. Τὴν σεπτὴν ἐκφορὰν τῆς Θεοτόκου ἠκολούθησαν, ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ὁ Τιμόθεος καὶ Ἱερόθεος οἱ ἀρχιεπίσκοποι, καὶ σὺν αὐτοῖς πολλοὶ ἕτεροι ἀρχιερεῖς.

Οἱ Θεῖοι Ἀπόστολοι πορευόμενοι ἔψαλλον ἡσυχῶ καὶ λιγυρᾷ τῇ φωνῇ τοὺς ἐξῆς ὕμνους: «Εξ Αἰγύπτου ἐν στύλῳ πυρός. Ἀλληλούϊα, ὁ δὲ Κύριος τῆς δόξης ἐν νεφέλῃ ὠδήγει τὸν λαὸν αὐτοῦ. Ἀλληλούϊα. Καὶ εἰσήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Ἀλληλούϊα. Καὶ ἡ Κιβωτὸς τοῦ Κυρίου. Ἀλληλούϊα. Προάγει ἡμᾶς ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς. Ἀλληλούϊα».

Οἱ Θεῖοι Ἀπόστολοι καὶ ἱεράρχαι ἐλ-

θόντες εἰς τὸ χωρίον Γεσθημανῇ κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου διαταγὴν, ἐνεταφίασαν ἐκεῖ τὸ Πανάγιον σῶμα τῆς Θεοτόκου. Τὴν Θεαρχικὴν ἐκφορὰν δὲν ἠκολούθησεν ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς. Ἡ δὲ αἰτία τοῦ μὴ ἀκολουθῆσαι τὴν Σεβασμίαν τῆς Θεομήτορος κηδεῖαν, ἦν ὅτι εἰς τὸν Ἀπόστολον Θωμᾶν μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοιμήσεως, ἐγνωστοποιήθη ἡ μετάστασις τῆς Θεοτόκου, ἀμέσως δὲ ὁ Θεῖος Ἀπόστολος ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ ἐν τῷ τάφῳ τῆς Θεοτόκου.

Ἐλθὼν δὲ καὶ ἰδὼν ὅτι εἶχεν ἐνταφιασθῇ ἡ Θεομήτωρ παρεκάλεσε τοὺς συμμαθητάς καὶ συναποστόλους αὐτοῦ ἵνα ἀνοιχθῇ ὁ τάφος καὶ ἀσπασθῇ καὶ αὐτὸς τὸ σептὸν σῶμα τῆς μητρὸς τοῦ Κυρίου. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος, τοῦ τάφου ἀνοιχθέντος εὗρον αὐτὸν κενόν, μόνον τῶν ἐνταφίων ἐν αὐτῷ ὑπαρχόντων.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ πιστὸν αὐτῆς πλήρωμα τιμᾷ καὶ δο-

ξάζει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων τὴν Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου μὲ ἐξαιρέτους ὕμνους:

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε τὴν μόνην Θεοτόκον.

Ἄγγελοι τὴν κοίμησιν τῆς Παρθένου ὀρῶντες ἐξεπλήττοντο πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι ἐν σοὶ Παρθένε ἄχραντε, παρθενεῦει γὰρ τόκος καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος. Ἡ μετὰ τόκον Παρθένος καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σώζοις ἀεὶ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν σου.

Ἐν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε. Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς καὶ ταῖς πρεσβείαις τάς σαῖς λυτρουμένη ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Παναγία

Ὅλα τὰ λουλούδια ἀνοῖξαν εἰς τὴν ὁμορφότερη ὥρα γιὰ νὰ χαιρετίσουν τὴν Παναγίαν. Οἱ κλώνοι ἐσκύψαν εὐλαβικὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν χαριτόβρυτη Κόρη. Τὰ πουλιά μὲ τὴν μουσικὴν τοὺς πλέκουν τὰ συγχαρητήρια πρὸς τὴν Μαρίαν. Οἱ ἄγγελοι προσεξάρχοντες τοῦ Γαβριήλ, μὲ τὴν χερουβικὴν τοὺς μελωδίαν συνθέτουν ἐγκώμια πρὸς τὴν Παρθένον, τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς ὥρισε Μητέρα τοῦ Υἱοῦ Του. Καὶ ἡμεῖς — πτωχοὶ θνητοὶ — ψάλλομεν πρὸς Αὐτὴν τοὺς Χαιρετισμούς, καὶ εὐοδιάσσε Μητέρα τοῦ Υἱοῦ Του. Καὶ ἡμεῖς — πτωχοὶ θνητοὶ εὐσεβείας τὰ πνευματικὰ μῦρα, ὡς ἀπὸ φιᾶλης μουσικῆς.

Ἰσταμέθα πρὸ τῆς ἱεράς ὀπτασίας, ἡ ὁποία ἐξασκεῖ πάντοτε ἀσύλληπτον γοητεῖαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν. Πρόκειται περὶ τῆς Παναγίας. Τὸν τίτλον αὐτὸν ἔδωκεν εἰς μόνην Αὐτὴν ὁ Χριστιανικὸς κόσμος. Καὶ δικαίως. Διότι εἰς ἓνα Θεὸν τρισάγιον τὸν ὁποῖον ἀναπαύστως ὕμνουν ἄγγελοι, ἔπρεπε μία Μητέρα ἁγία «ἁγίων μεζών», τὴν ὁποῖαν «μακαρίζουσι πᾶσαι αἱ γενεαί», ὡς «τὸ σεμνὸν κειμήλιον ἀπάσης τῆς Οἰκουμένης», κατὰ τὴν ἐκφράσιν τοῦ Ἀγ. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας.

Ἡ Παναγία, ὡς δούλη Κυρίου, ὑπηρετήσεν τὸν Ὑψιστον καὶ ἐπίστευεν. Ἡ πίστις τῆς χρονολογεῖται ἀπὸ

τῆς καθιερώσεώς της. Ἀπὸ τότε ποὺ παρεδόθη ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν γονέων «τριετίζουσα δάμαλιν» — τριετὴς κοράσιον — εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ. Μέσα εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀνατρέψη καὶ ἐξεπαιδεύθη προπαρασκευασθεῖσα νὰ γίνῃ ἐμψυχον Μέγαρον τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως, τοῦ ὁποῖου τὴν ἁμωμον Σάρκα ὕφανε μὲ τῆς ἀγνῆς καρδίας Τῆς τὸ αἶμα. Τὴν πίστιν αὐτὴν παρέλαβεν ἀπὸ τὸν οἶκον τῆς ὡς τὴν σπουδαιότεραν προίκα, διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὸν Ἀμὸν Τῆς. Εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου ριφθεῖσα, μὲ τὴν πίστιν ἐλίκνιζε τοὺς μουσικούς καὶ ἱεροὺς πόθους, ποὺ ἦσαν ἡ εὐγενεστέρα φιλοδοξία τῶν παρθένων τῆς ἐποχῆς τῆς, τῶν παρθένων τῶν ἀφιερωμένων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ πίστις τῆς Μαρίας δὲν ἐσάλευσεν ἀπλῶς ὄρη, ἀλλὰ συνεκίνησεν τοὺς οὐρανοὺς. Πόσον εὐλαβικὰ ἀπαντᾷ εἰς τὸν Ταξιάρχην: αἰδοῦ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου». Εἰς τὴν πίστιν ἐκείνης ὑπηρετοῦν λειτουργικὰ πνεύματα. Ἐπίστευεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ δι' αὐτὸ ἀγαποῦσε τὸν Ναὸν Του, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ζούσε, ὅπως τὸ φᾶρι εἰς τὸ νερό. Ἦτο ἡ εὐφροσύνη τῆς ψυχῆς τῆς. Ἐκεῖ πάντοτε ἐσύχαζε, ἐκεῖ ὡς κόρη ἔμενε καὶ προσήχετο.

Ἡ προσευχὴ ἦτο διὰ τὴν Παναγίαν, ὅτι τὸ ὀδυρό-

νον διά τὴν ζωὴν. Ἡ ἰδέα ἦτο καρπὸς προσευχῆς, καθὼς καὶ ὁ Σαμουὴλ καὶ ὁ Βαπτιστῆς. Αὐτὴν τὴν προσευχὴν ἐδιδάχθη νὰ προφέρῃ ἀπὸ ἐρέφους καὶ τὰ καθάρὰ τῆς χεὶρός δὲν ἔπαυσαν ἔκτοτε νὰ προσεύχωνται. Προσηύχετο καὶ ὡς κόρη καὶ ὡς μητέρα. Ἡ «ρομφαία» τοῦ Σταυροῦ ποὺ τὴν συνεκλόνησε, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν λυγίσῃ. Ἐδύνησε τὸ ὄργανον τῆς προσευχῆς — τὴν καρδίαν τῆς — καὶ οὐρανὸς καὶ γῆ ἐπληρώθησαν ἀπὸ τοὺς τόνους τῆς γλυκυτέρας καὶ προσφιλεστέρως μουσικῆς. Κλαίει εἰς τὸν Γολγοθᾶ καὶ τὸ θρηνηλόγημά της εἶναι ψαλμωδία. Τὰ δάκρυά της εἶναι τροπάρια. Ἡ ψυχὴ της κατόπιν διέρχεται τὸ στάδιον τῆς σιωπῆς, ἀληθινὴν ἀγρυπνίαν. Ἡ Παράδοσις ἀναφέρει, ὅτι εἰς τὸ κενὸν μνημεῖον τοῦ Μονογενοῦς της, ὡρας ὀλοκλήρους ἀπερροφημένη, ἐβυθίζετο εἰς μίαν ἀτελεύτητον συνομιλίαν μετ' Αὐτοῦ μέχρι τῆς αἰωνίας ἀναπαύσεώς της πλησίον Του. Ἐξακολουθεῖ νὰ προσεύχεται πρὸ τοῦ Θρόνου τοῦ Σωτῆρος ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν Του, τῶν τέκνων της ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὅλου τοῦ κόσμου. Οἱ Χριστιανοὶ εἰς μίαν τόσον συμπαθεῖ στάσιν τὴν ἀνηθανάτισαν μετ' αὐτῆς φαντασίαν τῶν βυζαντινῶν ἁγιογράφων, ὡς τὴν «δεομένην». Καὶ ἰκετεύει διὰ τὰ πτωχὰ τὰ ὄρφανὰ, τὰς κόρας, τὰς μητέρας, τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Κάθε πόνος καὶ κάθε δάκρυ καὶ κάθε ἀλόγητος στεναγμὸς εὐρίσκουν ἀπήχησιν εἰς τὴν φιλόστοργον καρδίαν τῆς ἁγίας Παρθένου. Εἰς τὴν θερμὴν προσευχὴν δὲν ἀργεῖ ἡ ἀπάντησις.

Προσευχὴ καὶ μελέτη ἦσαν ἡ ἀπασχόλησις τῆς Παναγίας. Ἐμελέτα τὴν ἁγίαν Γραφὴν καὶ ἐντρυφούσε μέσα εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὰς δροσεράς πηγὰς τῆς πίστεως ἐποτίζετο ἡ διψῶσα Ἑλλάς καὶ εὐφραίνετο. Δὲν ἐσπαταλοῦσε τὸν χρόνον. Δὲν ἤξευρεν ἄλλην ἀνάπαυσιν ἀπὸ αὐτῆς ποὺ δίδει ἡ ἀνάγνωσις τῶν θρησκευτικῶν βιβλίων. Ἡ μόρφωσις ποὺ βασίλειται ἐπὶ τῆς ἁγίας Γραφῆς ἔχει βάθος, ἐσωτερικότητα. Δὲν ἀπαντᾷ, οὔτε φυσιοῖ. Εἰς στιγμὴν μελέτης καὶ ἀγνῆς ἐξάρσεως ἐδέχθη ἡ Κεχαριτωμένη τὸν ἀγγελικὸν χαιρετισμὸν καὶ ἔλαθεν ἐξηγήσιν τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, περὶ τῆς ὁποίας ἔγραψαν ὁ Ἡσαΐας. Ἡ μελέτη ἱερῶν ἔργων καθαρίζει τὴν διάνοιαν, ἀφαιρεῖ ἐλαττώματα, πρᾶναι τὴν καρδίαν, ἀποβάλλει τὰ πάθη, φωτίζει τὸν νοῦν, ἁγιάζει τὴν ψυχὴν, ἠθικοποιεῖ καὶ ἀναπλάττει.

Ἡ πίστις, ἡ μελέτη καὶ ἡ προσευχὴ ἁγιάζουν τὴν ζωὴν καὶ βοηθοῦν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἀρετῆς. Ἡ εὐσέβεια δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν, ὅταν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ ἀγνόν εἶον. Ἡ τήρησις τῶν ἐξωτερικῶν τύπων δίχως ἐνάρετον ζωὴν εἶναι ὑποκρισία, τὴν ὁποίαν πολλάκις ἐκαυτηρίασεν ὁ Χριστὸς καὶ ἀποστρέφεται ὁ Θεός. Ἡ Παναγία ἦτο ἐνάρετος. Ἡ ἀγνότης της ἦτο καθαρωτέρα τῆς δροσῆς τῶν θάμνων καὶ λαμπρότερα τοῦ φέγγους τῶν ἀστρῶν. Ἡ ζωὴ της ὡς παιδίσκης, νεανίδος καὶ μητέρας, ὑπῆρξεν ἁγία. Ἦτο μία ἀγνή λαμπάδα ποὺ ἔκαιεν ἔμπρὸς εἰς τὸν Ὑψίστον. Ἡ εὐωδία τῆς ψυχῆς της ἦτο λεπτοτέρα ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα ἄρώματα τῶν λουλουδιῶν. Θυμίαμα εἰς δοξολογίαν τοῦ Πλάστου. Ἡ ἀγιότης ἐκείνης ἦτο ἰδεώδης. Ἀπέδωκε οὕτω τὸ ἰδανικὸν τῆς Χριστιανῆς γυναίκος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπήγαγεν ἡ σωτηρία καὶ πηγάζει ὅ,τι ὑψηλόν, εὐγενὲς καὶ ὠραῖον.

Μελέτη καὶ προσευχὴ, πίστις καὶ ἀγνότης, εἶναι τὸ τετράπτυχον, ποὺ ἐχώρισεν εἰς τὴν Παρθένον τὸν ἐξοχώτερον τίτλον. Εἰς αὐτὴν, ὑπερτέραν τῶν ἁγίων καὶ ἐνδοξοτέραν τῶν οὐρανίων ταγμάτων, ἀπεδόθη δικαίως καὶ ἀξίως τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ποὺ προσφέρεται συχνότερα καὶ θερμότερα ἀπὸ κάθε ἄλλο μετὰ τὸν Θεὸν ὄνομα.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντὴς συντάξεως

Ἀρχιμ. Εὐγένιος Στεργιογιάννης

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προσδεδωμένος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμημος δραχμᾶς 40

» Ἐτησίᾳ » 70

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμημος δολλάρια 4

» Ἐτησίᾳ » 7

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 4.—

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Μελετίου Πηγά († 1601)

Λόγος περί Σοφίας

Πολλά χάρισματά γίνονται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀγαπητέ. Χαρίζονται τιμές, χαρίζονται δόξαι, χαρίζονται δυνάμεις, χαρίζονται καλλὴ καὶ εὐμορφίαι καὶ πλοῦτη καὶ ταῦτα πάντα ἀπὸ Θεοῦ. Αὐτὸς γάρ, κατὰ τὴν Θεῖαν Γραφὴν, εἶναι ὅπου πλουτίζει καὶ ὅπου πτωχαίνει, αὐτὸς εἶναι ὅπου θανατώνει καὶ ὅπου ζωογονεῖ.

Πλὴν ἀπάνω εἰς ὅλα τὰ χάρισματά λαμπρότερον εἶναι τὸ χάρισμα τῆς σοφίας ἐμπροσθεν εἰς τὴν ὁποίαν μὴδὲ πλοῦτη μὴδὲ δόξα μὴδὲ ἄλλον τι τοιοῦτον δὲν εἶναι τίποτας, καὶ πᾶσα πράγμα ἀπὸ ταῦτα ὅπου τιμωσιν οἱ ἄνθρωποι, λέγει ὁ Σολομών, δὲν εἶναι ἴσα ἄξιον τῆς σοφίας. Ἡ σοφία φῶς εἶναι, ἡ σοφία κατὰ τὴν Θεῖαν Γραφὴν, πάρεδρος εἶναι τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν σοφίαν ἐκτίσεν ὁ Θεός, κατὰ τὸν προφήτην, τὰ πάντα. Τόση εἶναι καὶ ἔτοιμα ἡ σοφία.

Πλὴν ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ. Διότι ἐτούτη ἡ ἄλλη σοφία τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀνθρώπων μωρία εἶναι σιμὰ εἰς τὸν Θεόν, ἤγουν λωλὰδα, κατὰ τὸν ἀπόστολον.

Σοφία τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καθὼς λέγει ὁ ἀπόστολος, σοφία Θεοῦ καὶ εἰρήνη καὶ δύναμις. Τούτη ἡ σοφία εἶναι ἐκείνη ὅπου σοφίζει τὸν ἄνθρωπον, καθὼς λέγει ὁ προφήτης. Κύριος σοφοὶ τυφλοῦς, ὁ Κύριος σοφίζει τοὺς τυφλοῦς, ἤγουν ἐκείνους ὅπου καμνύουσιν τὰ μάτια τῶς πρὸς τὰ πράγματα ἐποῦτα τὰ πρόσκαιρα, ὡσὰν νὰ ἦσαν τυφλοί. Τουτὴς τῆς σοφίας εἶναι ὡσὰν ἀκτίνες οἱ λόγοι καὶ οἱ ἐντολές καὶ τὰ προστάγματα τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο λέγει ὁ προφήτης ἡ ἐντολὴ Κυρίου τηλαυγὴς φωτίζουσα ὀφθαλμούς. Καὶ πάλιν ἄλλου λυχνος τοῖς ποσὶ μου ὁ νόμος σου. Καὶ πάλιν διότι φῶς τὰ προστάγματά σου.

Καὶ λοιπόν, ἐπειδὴ τόσον μέγαλον καὶ λαμπρὸν χάρισμα εἶναι ἡ σοφία καὶ οἱ λόγοι τῆς σοφίας, ἀγαπητέ, δέξου καὶ ἐσὺ ταῦτα τὸν λόγον, ὅπου σοὺ χαρίζομεν σήμερον ἀπὸ τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ κράτει τὸν ἀκριβώτερον παρὰ χρυσίον καὶ τοπάζιον, κατὰ τὸν προφήτην, καὶ πᾶσαν λίθον πολυτίμον καὶ γλυκύτερον τὸν θεὸς εὑρεῖ κατὰ τὸν προφήτην, ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον.

Ἀλλὰ τίς εἶναι τοῦτος ὁ λόγος; Λόγος εἶναι, ἀγαπητέ, ὅπου σοὺ δείχνει τὴν σφράγιν νὰ εὕρῃς αὐτὴν τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ καὶ, ὡσὰν τὴν εὕρῃς, νὰ τὴν κρατῇς διὰ νὰ μὴ μακρύνῃ ἀπὸ λόγου σου. Καὶ ἐπειδὴ πᾶσα σοφία ἀπὸ Θεοῦ, κατὰ τὴν Θεῖαν Γραφὴν, χρεῖα εἶναι ἀγαπητέ, νὰ καθαρῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας, κατὰ τὸν ἀπόστολον, ἀπὸ παντός μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος διὰ νὰ γενοῦμεν δεκτικοὶ τηλικούτου χαρίσματος. Διότι, κατὰ τὸν προφήτην οὐκ εἰσελεύσεται σοφία εἰς ψυχὴν κακότεχνον, εἰς ψυχὴν κακότεχνον καὶ διςτραμμένην δὲν εἰσεβαίνει ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, οὐδὲ κατοικήσει, λέγει, ἐν σώματι καταχρεῶ ἁμαρτίας. Ἀκούεις, ἀγαπητέ

πῶς σου λέγει ὁ Σολομών, ὅτι δὲν κατοικᾷ ἡ σοφία εἰς ἓνα κορμὶ ὅπου εἶναι καταδουλωμένων εἰς τὰς ἁμαρτίας: εἰς ἓνα κορμὶ μολυσμένο ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν: Φύγε τὴν ἁμαρτίαν ἂν ποθῇς τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ. Διότις, καθὼς ἀκούεις πῶς διώχνουν οἱ μελισσοουργοὶ τὰς μελισσὰς μετὰ τὸν καπνόν, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν σκοτεινὸν καπνὸν τῆς ἁμαρτίας παροργίζεται.

Ἀλλὰ θέλεις εἰπεῖν, πῶς ἐγὼ νὰ φύγω τὴν ἁμαρτίαν: Ἀκούσε τοῦ ἀποστόλου νὰ σε ὁρμηγεύσῃ. Νεκρώσατε, λέγει, τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Ὡσὰν νεκρώσῃς τὰ μέλη τῆς σαρκὸς σου, τότε δύνασαι νὰ φύγῃς τὴν ἁμαρτίαν. Καθὼς ὁ νεκρὸς μὴδε γέλια ἀκούει, μὴδὲ κλάματα, ἐτὶ καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅπου νεκρώσῃ τὰ μέλη του τὰ σαρκικά, μὴδὲ πάθῃ γροικὰ δριμύα, ὡσὰν εἶναι θυμὸς, φθόνος, μάχης καὶ τὰ λοιπὰ σκάνδαλα μὴδὲ τὰ πάθῃ τὰ γλυκά, ἀγάπης, λέγω, καὶ πόθους καὶ ἐπιθυμίας. Τότε, κατὰ τὸν ἀπόστολον, δὲν βασιλεύει ἡ ἁμαρτία εἰς τὸ νεκρὸν κορμίν.

Δὲν ἐλέπεις τὰ ζωὰ τὰ ἄλογα, ὅπουθεν θέλουν νὰ τὰ ἡμερώσουν, πῶς τὰ καταμαραίνουν πρῶτα καὶ κατανεκρώνουν τα καὶ τότε τὰ παιδεύουν: Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅπου θέλει νὰ γενῇ ἡμερὸς καὶ νὰ δεκτῇ τὸ εἰρηνικὸν πνεῦμα τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ, πρῶτα εἶναι ἀνάγκη νὰ μαράνῃ τὰ μέλη του τὰ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ νὰ παύσῃ τὸν πόλεμον τῶν παθῶν καὶ τότε γίνεται κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ πνεύματος καὶ γίνεται, κατὰ τὸν ἀπόστολον, ναὸς Θεοῦ καὶ τότε, κατὰ τὴν Θεῖαν Γραφὴν, κατοικᾷ ὁ Θεὸς εἰς αὐτόν. Ὡ μεγάλον χάρισμα, θνητὸς ἄνθρωπος νὰ γίνεται κατοικητήριον τοῦ ἀθανάτου Θεοῦ. Ὡ τιμὴ καὶ δόξα οὐράνιος, εἰς σάρκα καὶ αἷμα νὰ κατοικᾷ ὁ Θεὸς διὰ τῆς καθαρότητος τοῦ πνεύματος. Καὶ τίς νὰ μὴν ἐπεθυμῇ, ἀγαπητέ, νὰ γενῇ οἶκος Θεοῦ, δοχεῖον τοῦ πνεύματος. Θρόνος ἀγγελικὸς, χειρουργικὴ καθέδρα νὰ βαστάξῃ τὸν Κύριον τῆς δόξης, νὰ γενῇ οὐρανός, νὰ χωρῇ τὸν ἀχώρητον:

Ἀλλὰ θεὸς εἰπεῖν, καὶ πῶς νὰ νεκρώσωμεν τὰ μέλη μας τὰ ἐπὶ τῆς γῆς: Μάθε, ἀγαπητέ, ἀπὸ τὴν φωτίαν πῶς σέθνηται καὶ ἐτὶ νεκρώνεται καὶ σέθνηται καὶ ἡ φλόγα τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς. Τὴν φωτίαν με δύο τρόπους τὴν σέθνηεις. Πρῶτον μὲν ἐξγάξεις τὰ ξύλα ὅπου εἶναι ἡ ὁρμή καὶ μαραίνεται ἡ φλόγα. Δεύτερον ἐκείνον ὅπου ἀπομαίνει ἀρτοῦμενον τὸ ραντίζεις με τὸ νερόν. Ἐτὶ καὶ τὰ μέλη μας. Πρῶτον μὲν μαραινουνται ὡσὰν τῶς πάρῃς τὴν τροφήν καὶ κρατήξῃς τὴν ὕλην. Δεύτερον νὰ τὰ ραντίσῃς με τὸ ὕδωρ τοῦ πνεύματος. Νερὸν πνευματικὸν εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ λόγου ἀπὸ τὴν ὁποίαν παιδεύεται ὁ ἄνθρωπος πᾶσαν ἀρετήν.

Ἦκουσες πῶς νεκρώνεται ὁ ἄνθρωπος; Θεὸς καὶ ἄλλοτρόπως νὰ τὸ ἀκούσῃς: Θεὸς νὰ μάθῃς πῶς νεκρώνεται τινὰς καὶ πῶς γίνεται δεκτικὸς τοῦ ζωοποιῶ

πνεύματος; Σύρε τὰ μέλη σου ἀπὸ πάσαν ἁμαρτία, ἔπειτα σπουδάξε πάσαν τρόπον τῆς ἀρετῆς. Ἐταίος λογῆς νὰ γενῆς νεκρὸς εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ ζωντανὸς εἰς τὸν Θεόν. Ἐκκλινόν, λέγει ὁ προφήτης, ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιῆσον ἀγαθόν. Φύγε ἀπὸ πάσα κακόν, τοῦτο εἶναι ἡ νέκρωσις τῆς σαρκός, καὶ ποιῆσον, ἦγουν κάμε, πράξεις ἀγαθές, τοῦτη εἶναι ἡ ζωὴ. Ὅπου ἴδης ἕναν ἄνθρωπον καὶ φεύγει τὰς πορνείας, τὰς μοιχείας, τὰς ἀρσενοκοιτίες, τὰς μαλακίας, τὰς ἀδικίας, τὰς ψευδορκίας, τὰς καταλαλιές, τὰς συκοφαντίας, τὰς κλεψίας, τὴν γούλαν τὴν μεθύσιάν, τὰ σκάνδαλα, τότε τοῦτον λέγω πῶς εἶναι νεκρὸς. Τοῦτο ὁμοιάζει τοῦ μακαρίου Παύλου, ὁποῦ λέγει ἐγὼ τῷ κόσμῳ ἐσταύρωμαι καὶ ὁ κόσμος ἐμοί, ἐγὼ εἰμαι ὡς νεκρὸς σταυρωμένος εἰς τὸν κόσμον καὶ ὁ κόσμος εἰς ἐμέ.

Πάλιν, ὅπου ἴδης ἕναν ἄνθρωπον καὶ πράττει τὰ ἔργα τὰ ἀγαθὰ καὶ γέμει ὅλον καλὴν καὶ θεϊκὴν ἀγάπην καὶ εἶναι ἐγκρατὴς καὶ παρθενεύει καὶ περιπατεῖ φρόνιμα, εἰρηνικὰ ζῇ, ζῇ τιμημένα, δίδει ἐλεημοσύνην δὲν λείπει ποτὲ ἀπὸ τὴν προσευχὴν, εἶναι ταπεινός, φιλόπρωτος, φιλόξενος, εὐχάριστος, ἀγόγγυστος, ἀληθινός, ὑπομονετικός, ἀγαθός, δίκαιος, τοῦτον κράτει πῶς ζῇ θεϊκὰ, τοῦτον λέγε πῶς ἔχει τὸν Θεόν μετὰ του εἰς τοῦτον κατοικῇ ὁ Θεός, τοῦτος εἶναι τὸ κατοικητήριον τοῦ πνεύματος, νάος τοῦ Θεοῦ, οἶκος τῆς σοφίας, τοῦτος εἶναι ὄντως σοφός. Τοῦτον παρακρατοῦν καὶ οἱ ἄγγελοι καὶ τὸν φυλάγουν, καθὼς λέγει ὁ προφήτης ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου, ἦγουν διὰ σένα, ὅπου εἶσαι τέτοιας λογῆς, ὁ Θεός θέλει παραγγεῖλαι τῶν ἀγγέλων του νὰ σε φυλάγουν εἰς ὅλες σου τὰς στράτες. Καὶ πάλι λέγει ἐπὶ χειρῶν ἀρούσῃ σε, ἵνα μὴ προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου, ἀπάνω εἰς τὰ χερίά του σε θέλουν σηκώνει, λέγει, διὰ νὰ μὴ προσκρούσῃ ὁ πόδας σου εἰς λίθον προσκόμματος καὶ πέτραν σκανδάλου. Μακάριος ἄνθρωπος, ἀγαπητέ, (κατὰ τὸν προφήτην τὸν Σολομών, ὁ ὁποῖος εὔρε σοφίαν τοιαύτην πρῶτον μὲν νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀληθινόν Θεόν, ἦγουν νὰ ἔχῃ τὴν ἀληθινὴν πίστιν τῆς ἁγίας Τριάδος, χωρὶς τῆς ὁποίας πίστεως, κατὰ τὸν ἀπόστολον, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὐαρεστήσῃ καὶ νὰ ἀρέσῃ τινὰς τοῦ Θεοῦ. Ἐπειτα μακάριος καὶ ἐκείνος ὁποῦ κτίσει ἀπάνω εἰς τοῦτο τὸ θεμέλιον τῆς πίστεως καλὰ ἔργα τὰ ὅποια λέγει ὁ ἀπόστολος χρυσάφι καὶ ἄσχημι καὶ λίθους τιμίους. Ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ ἀληθινός σοφός, καθὼς λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον, διότι ἔκτισεν τὸ σπίτιν του καὶ τὴν κατοικίαν του, ἦγουν ὅλην του τὴν ἐλπίδα ἔβαλεν ἀπάνω εἰς τὴν ἀληθινὴν πέτραν, ὅπου εἶναι ὁ Χριστός. Τοῦτον μὴ δὲ οἱ πειρασμοὶ καὶ τὰ βάσανα τοῦ κόσμου, μὴδὲ κίνδυνοι καὶ θάνατος δὲν τὸν σαλεύουν τοῦτον εἰς τὴν ἡμέραν τὴν φοβεράν τῆς κρίσεως, ὅταν θέλουν νὰ σαλεύουν τὰ θεμέλια τῆς γῆς, αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν καὶ νὰ στενάξουν οἱ ἄνθρωποι, θέλουν τὸν ἀρπάξαι αἱ νεφέλαι εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸν ἀπόστολον, καὶ ὁ Κύριος τὸν θέλει στεφανώσαι, ὡς ἄν σοφὸν ἀρχιτέκτονα.

Εἰδωλατρεία

καὶ «Ἀποστολικὴ Διακονία»

Διαβάξουμε στὸ ἡμερολόγιον ταύτου (6 Ἰουνίου 1910) τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας».

«Ὁ Ἀριστοτέλης ὤριξε διὰ τὸν ἐκτελεστήν τῆς διαθήκης τοῦ Θεόφραστο, ἐκφράζοντας τὴν τελευταίαν του ἐπιθυμίαν, νὰ μὴ δημοσιεύσῃ τὰ συγγράμματά του. Ἡ ἐπιθυμία του αὐτὴ ἐγένετο σεβαστὴ καὶ μόνον μετὰ παρέλευσιν διακοσίων ἐτῶν οἱ ἄνθρωποι, ἀφοῦ ἐνέκυψαν εἰς τὸν θῆσαυρόν των ἐξαίσιον συγγραμμάτων του, τὰ ἐξέδωκαν, γιὰ νὰ πλοῦται τὸ σὺν τὴν ἀνθρωπότητα μὲ ὅτι πολὺ τιμὸν ἔαυτο πορθεῖ νὰ δώσῃ σ' αὐτὴν ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια».

Αὐτὴ εἶναι λοιπὸν ἡ ἐμολογία τῶν νεοημερολογιτῶν. Ἡ δαιμονιώδης εἰδωλατρικὴ σοφία, τὴν ὁποίαν ἐμύρνανεν ὁ Θεός. Αὐτὴν ποῦ χρησιμοποίησαν οἱ Δουτικοὶ γιὰ νὰ νύτσων τὸ μυστήριον μὲ ὀρθολογισμὸ καὶ καρτεσιανὰ μεθοδολογία. Ὁ κοινὸς παρονομαστὴς νεοημερολογιτῶν καὶ φράγκων.

Ἡ διαποτισμένη ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη σοφίαν νοστροπία εἶναι αὐτὴ ποῦ ἀρνείται κάθε μυστήριον, κάθε θάσμα, κάθε ἀλλοίωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ζωοποιὸν Χάριν. Παλαιὰ πολὺ εἶναι ἡ ἀντιδικία τῆς κατὰ κόσμον σοφίας πρὸς τὸν Χριστιανισμό. Ἐξ Ἰσοῦ γνωστὸ ἐπίσης πῶς αὐτὴ ἡ ὀρθολογιστικὴ νοστροπία ποῦ πηγὴ τῆς εἶχε τὴν ἀρχαία φιλοσοφία, ἦταν ἡ κυρία αἰτία τῶν αἵρέσεων. Στὴν φαρέτρα τῆς πολεμικῆς τῶν Ἀγίων Πατέρων ἐβρίθουν τὰ βέλη ἐναντίον τῆς δαιμονικῆς φιλοσοφίας. Διαλέγουμε λίγα, ἐνδεικτικὰ:

«Κἂν σοι τοὺς Ἀριστοτελικούς, καὶ Ὀμηρικοὺς ἔρους, καὶ νόμους προενέγκῃ λέγων, πρῶτον εἶναι τὴν φύσιν, ἀποστήθῃ λοιπὸν αὐτοῦ, καὶ στήσιν αὐτὸν κάτω μετὰ τὸ ὁ δὲ τὰ βόλα, μᾶλλον δὲ καὶ τοῦ διαβάλλου κατώτερον. Ὅτε γὰρ ὁ διάβολος τολμήσῃ προτιμῆσαι τὴν Ἑλληνικὴν σοφίαν ὑπὲρ τὴν Μωσαϊκὴν, καὶ προφητικὴν, Εὐαγγελικὴν καὶ Ἀνατολικὴν παράδοσιν» (Ἀναστάσιος Συναΐτης PE 89,109 AB).

«Ἀλλὰ μὴν καθαιρέσεως καὶ ἐξορισμοῦ γενομένου τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας ὑπὸ Χριστοῦ, τοῦ ἐν Παύλῳ λαλοῦντος, μηδμιῶς πιστοὶ καταδεξάμεθα, κατὰ τὰ Ἑλληνικά, καὶ Ἀριστοτελικά διδάγματα, τὰ τοῦ Χριστοῦ κηρύττειν δόγματα» (αὐτοῦ. 108 ΣΔ).

«Αὐτὴ μὲν οὖν ἡ σχολὴ ἀγαθὴ τῷ σχολάζοντι καὶ ὠφελίμος, ἥρουναν ἐμποιοῦσα πρὸς τὴν τῶν σωτηρίων διδασκάλων ἀνάληψιν, πονηρὰ δὲ ἡ σχολὴ τῶν Ἀθηναίων... Ἡ τοιαύτη σχολὴ φίλη ἐστὶν ἀκαθάρτοις καὶ πονηροῖς πνεύμασιν» (Μ. Βασίλειος PE 29,129A).

«... Ἡ δὲ τοῖς δαίμοσι φίλη φιλοσοφία, πῶς ἂν εἴη Θεοῦ τε καὶ ἐκ Θεοῦ;» (Γρηγ. Παλαμᾶς, τόμ Α' σελ. 378'14).

Αὐτὴν ποῦ οἱ πατέρες ὀνομάζουν «ματαιότητα», «ματαιοπνία», «ἄχρηστη» καὶ «μωρανθεῖσα σοφία», «ψευδῆ», «ματαιά», «ἀνόητον» καὶ «λαθερά», «σοφίας ἀληθινῆς ἀπατηλὸν εἰδωλον», «οὐ σοφίαν» κλπ., αὐτὴν τὴν σοφίαν ἡ «Ἀποστολικὴ Διακονία», καὶ πολλοὶ συχνὰ ἡ πλειοψηφία τῶν συγχρόνων «θεολόγων», ἀποκαλεῖ «ὅτι πολὺ τιμὸν ἔαυτο πορθεῖ νὰ δώσῃ ἡ ἀν-

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς τὸ Εὐσεβὲς Πλήρωμα
τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ
Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν εἰς πᾶσαν τοῦ βίου αὐτοῦ στιγμήν καὶ πᾶν μέγα αὐτοῦ ἔργον ἐπεσφράγιζε διὰ προσευχῆς. Προσηυχήθη, ὅτε ἐν τῷ Ἰερουζαλὴμ ἐβαπτίσθη. (Λουκ. Γ-21). Προσηυχήθη, ὅτε ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβὼρ μετεσφράγη ἐπισφραγίσαντων τῶν κορυφαίων αὐτοῦ μαθητῶν. (Λουκ. Θ-1). Προσηυχήθη πρὶν ἢ τὸν Λάζαρον ἐκ τοῦ μνημείου φωνῆσαι. (Ιωάν. ΙΑ-41). Προσηυχήθη ὅτε ἐν τῷ μυστικῷ δείπνῳ τὸ μέγα τῆς Θείας Ἐκκλησίας Μυστήριον καθιέρωσεν. (Λουκ. ΚΒ-19). (Κορινθ. ΙΑ-23). Προσηυχήθη ἐν τῷ Κήρῳ τῆς Ἰερουζαλὴμ μικρὸν πρὶν ἢ ὑπὸ τῶν ἀνέμων σπληνῆθῃ. (Ματθ. ΚΣΤ-39). Προσηυχήθη καὶ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὑπερήτων σταυρωτῶν αὐτοῦ. (Λουκ. ΚΓ-34). Ὡς καὶ εἰς πλείστας ἄλλας περιστάσεις τοῦ βίου αὐτοῦ, θέλων νὰ δείξῃ διὰ τοῦ Ἀγίου αὐτοῦ παραδείγματος εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ἔχοντας χρεὴν τῆς Θείας συνδρομῆς κατὰ πᾶσαν στιγμήν, ὅτι μέγα χρεὸς ἔχομεν νὰ ἐνδιατρίβωμεν ἐν τῇ προσευχῇ.

Καὶ μὲ τὴν διατύπωσιν ἐν τῷ Ἰ. Εὐαγγελίῳ τῆς Κυριακῆς τῆς προσευχῆς: «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς ... (Ματθ. στ' 9) ὑπέδειξεν ὁ Κύριος τοῖς ἀνθρώποις τὸ: «οὕτως οὖν προσεύχεσθε ὑμεῖς». Προσεύχεσθε: «ὅταν στήρετε προσευχόμενοι, ἀφίετε εἰ τι ἔχετε κατὰ τινος, ἵνα καὶ ὁ πατήρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀφῇ ὑμῖν τὰ παραπτώματα ὑμῶν». Μαρκ. ΙΑ-25.

Οἱ Μαθηταὶ καὶ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς Λειτουργίας των συμπερίελαβον: «Καὶ ὑμεῖς οὖν νηστεύοντες, αἰτεῖσθε παρὰ τοῦ Θεοῦ τὰ αἰτήματα ὑμῶν». Ὁ δὲ Ἀπόστολος Ἰάκωβος εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς τὰς δώδεκα φυλάς τὰς ἐν τῇ Διασπορᾷ γράφει: εὐχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, ὅπως ἰαθῇτε. Πολὺ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη. Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καὶ προσευχῇ προστρέξατο τοῦ μὴ θοῆσαι, καὶ οὕτως ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἔξ. Καὶ πάλιν προστρέξατο καὶ ὁ οὐρανὸς ὑετὸν ἔδωκε καὶ

θροπίνην διάνοιαν.

Φερόμεν λοιπὸν τὴν ἀρχαίαν σοφίαν καὶ τοὺς ὑποτακτικούς της. «Καθαίρεσις καὶ ἐξορισμὸς γενομένου τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας ὑπὸ Χριστοῦ» μὴ ἐρχόμεθα ἀντίθετοι πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. «Ὁ πρᾶσσιν παρὰ τὰ διατεταγμένα... λόγος σοι φαίνεται» κἂν πάπας κἂν πᾶστωρ κἂν νεοημερολογίτης...

ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς. Ἀδελφοί, ἐάν τις ἐν ὑμῖν πλανηθῇ ἀπὸ τῆς ἀληθείας καὶ ἐπιστρέψῃ τις αὐτόν, γινώσκέτω, ὅτι ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου καὶ καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν». Ἰακώβου Ε' 17-20.

Ὁ Θεὸς Χριστόστατος Ἰωάννης ἀναφωνεῖ: «ὁ πλὸν μέγα κατὰ πειρασμοῦ ἢ Εὐχῆ.... Εἴ το πρὸς ἀνθρώπους ἐξελεῖν τὰς οἰκείας συμφορὰς φέροι τοῖς ὀδυνομένοις παρρησίαν, πολλὸ μᾶλλον ἂν πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν ἀνακαινώσης τὸ σὸν πάθημα λήψῃ κολλῇ παρρησίαν».

Ὡς ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ οφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οὐδὲν ἐπὶ γῆς, οὔτε σοφία νομοθετῶν, οὔτε φόβος δικαστηρίων καὶ νόμων πολιτικῶν, οὔτε φιλοσυμφετικά παραγγέλματα, οὔτε ἀμοιβαὶ ἢ τιμωρίαι, οὔτε θάνατοι ἰσχυροὶ τόσον νὰ ἀποτρέψωσι τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν ἔργων τῆς ἀδικίας, ὅσον ἡ ἐνέργεια τῆς προσευχῆς. Αὕτη ἐν τῇ ψυχῇ ἐνοπλεῖται τὰ σπέρματα τοῦ Θεοῦ φόβου καὶ τῆς δικαιοσύνης. Αὕτη ἡ προσευχὴ καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἱκανὸν νὰ παλαίῃ νικηφόρος κατὰ προσκαρμιάτων πολυειδῶν. Αὕτη ἡ προσευχὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὰς δεινὰς περιστάσεις καὶ τὰς δυσχερεῖας τοῦ βίου χορηγεῖ ἀντοχήν νὰ ἐξέλθῃ τῶν δεινῶν νικητής. Αὕτη ἡ προσευχὴ εἰς τοὺς δειλοὺς ἀμυνεῖ θάνατον, εἰς τοὺς ἀσθενεῖς διοεῖ ἰσχύον. Πόσοι ἡττηθέντες στρατοὶ ἐνισχυθέντες διὰ τῆς προσευχῆς τοὺς νικῶντας αὐτοὺς δὲν ἔτρεψαν εἰς φυγὴν καὶ πόσοι ἀσθενεῖς διὰ τῆς προσευχῆς δὲν ἐγένοντο ἀτρόμητοι καὶ ἰσχυροί, ὁ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἱερὸς ἡμῶν ἀγὼν ταῦτο μαρτυρεῖ τρανῶς. Ὅλοι οἱ ἦσαν οἱ Πατέρες ἡμῶν καὶ ὅμως ἐπάλασαν νικηφόροι κατὰ πολλῶν. Ἀσπλοὶ ἦσαν ἐκείνοι καὶ ἔμμος κατέβαλον ὀπλισμένους. Ἀσθενεῖς καὶ ὁμως ἐνίκησαν ἰσχυροὺς, διότι καὶ πρὶν καὶ μετὰ τὰς μάχας προσήρχοντο καὶ διὰ τῆς προσευχῆς ἐνισχύοντο.

Μετὰ συγκινήσεως ἀναμνησκόμεθα τοὺς ἀγῶνας, ὑπὲρ τῆς Θείας Λατρείας, οὓς διεξήγαγον καὶ οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ἐν Ἑλλάδι ἐν μέσῳ μεγάλων διωγμῶν, κακοτυχῶν, στερήσεων καὶ φυλακῶν, ἀπ' ὅτου ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ὀρίζοντα καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ Θεομίσχος καινοτομία, δι' ἧς ἀνευρέθη ἡ ἀπ' αἰώνων καθιερωθεῖσα τάξις καὶ εὐπρέπεια, ὡς πρὸς τὴν τήρησιν τῶν ἀκανθήτων ἐκκλησιαστικῶν ἐσσημάτων καὶ τοῦ Πασχαλίου κύκλου, συνέπεια τῆς ἀποδοχῆς νέου ἡμερολογιακοῦ συστήματος, καταδικασθέν-

τος πασιόθεν ὑπὸ τῆς ὁρθῆς ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁρθοδοξία εἶναι τὸ ὁρθῶς φρονεῖν. Ὁρθὸν δὲ εἶναι τὸ ἀληθές. Ἀληθές εἶναι ὅ,τι ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψεν, ὅ,τι ὁ Θεὸς θέλει, ὅ,τι ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ. Τοῦτο κεῖται ἐνὸπιον ἡμῶν, ἐφ' ὅπαξ δεδομένον, ἀλλὰ δι' αἰωνίου ἰσχύος, ἀπλὸν, σαφές, κατηγορηματικόν, τὸ γνήσιον περιοχόμενον τῆς ὄντως ὁρθοδόξιας. Τοῦτο εἶναι φῶς καὶ Ἀλήθεια, ταῦτο εἶναι ζωὴ, ἀγάπη καὶ εἰρήνη ἢ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα.

Ἡ στατικότητα, τὸ τέλμα, ἡ ἀδοξάνεια, τὸ μῖσος, ἡ σκευφαντία, ἡ ραδιουργία, οἱ διχασμοί, ἡ ἀδιαλλαξία, οἱ φανατισμοί, αἱ ὁδοί, ἡ μισαλλοδοξία, αἱ μικρότητες, αἱ ὀξυτήτες δὲν εἶναι ταῦτα θέλημα Θεοῦ. Δὲν εἶναι ὅρα Ὁρθοδοξία. Εἶναι ἀλλότριον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας του. Εἶναι ὁ σύγχρονος συμφυρὰ καὶ ψυχικὴ ἀπόλεια ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ πάλιν ὁ λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου Πανάγαθος Θεὸς διὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ διὰ τῆς ἐπαύδαυς εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐνότητα, ζωτικότητα καὶ πνευματικὴν καρποφορίαν, μὲ μόνην τὴν δύναμιν τῆς καθαρᾶς καὶ εὐλογητοῦς προσευχῆς μας, ἐν τῇ τηρήσει τῶν λόγων τοῦ Κυρίου μας.

Αὐτὴν τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς, ἣν θροαμβητικῶς ἤσκησαν οἱ προγενέστεροι ἡμῶν Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοὶ ἐπικαλούμεθα καὶ εἰς τὰς σημερινὰς περιστάσεις, ὅπως σημειωθῇ εἰς τὰς τάξεις τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἵνα ἀρθῶσιν ὅλα αἱ ἐφιστάμεναι διενέξεις καὶ διχοστασίαι καὶ ἐπικρατήσῃ καθ' ὅ-

λην αὐτὴν γοημίαν τὸ θεῖον Πρόσταγμα: «Εἰρήνη ὁμῖν, ὡς καὶ ἡ ἀπέκλεις τῶν λειτουργῶν τοῦ ἡγίου σου.» Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν.»-

Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος μᾶς διαβεβαιεῖ: «Ὁ Κύριος ἐγγὺς. Μηδὲν μερηνάτε, ἀλλ' ἐν παντί τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωρίζεσθαι πρὸς τὸν Θεόν..... ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνὰ, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐσημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἐπαινος, ταῦτα λογίζεσθε.... καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν». Πρὸς Φίλιπ. Δ' 6-9, καὶ ἀλλαχοῦ. Καλῶν ἔργων προϊστάσθαι οἱ σκεπτικώτερες τῇ Θεῷ. Ταῦτα ἐστὶ τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις. Μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας νομικὰς περὶ στασι εἰσὶν γὰρ ἀνοφελεῖς καὶ μάταιοι» Πρὸς Τίτον Β. 8).-

Ἀς ἀρεθώμεν εἰς τὸ ἔλεος καὶ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Παναγίου Θεοῦ, ὅπως εὐδοκήσῃ νὰ δώσῃ τὴν προσήκουσαν ἐκδασιν, πρὸς ὅσιν τῶν σκανδάλων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ του. Καὶ μὴ καθιστάμεθα ἀξιοσπατάριτοι καὶ ἀναπολόγητοι μετὰ τὸ νὰ θέτωμεν ἑαυτοὺς ὑπερῶν τῆς Θείας Βουλῆς, μακρὰν τῆς ἀγιαστικῆς χάριτος ἱστάμενοι καὶ παρέχοντες ἐμπόδια διὰ τοῦ κακοῦ παριδεύματος τῶν διενέξεων μας καὶ εἰς τοὺς βουλομένους νὰ ἀκολουθήσωσι τὸν σωτήριον δρόμον τῆς ὁρθοδόξιας, ἀπομακρυνόμενοι ἐκ τῆς ἐπωράτου ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος τῶν.

Ἡ δραστηριὰ καθηγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀναλήφως Κοζάνης Γερμανίσσα Μαγδαληνὴ ἐφιλοξένησε καὶ ἐφέτος εἰς τὰς κατασκήνωσεις τῆς παρὰ τὴν Κοζάνην περὶ τὰ 75 ἀγῶνα καὶ ἱσάριθμα νορίστια. Ὁ Μακαριώτατος κ. Ἀλέξανδρος μετὰ τὸν Π. Γεωργίου Γκούραν εἰς τὴν κατασκήνωσιν ἐν μέσῳ τῶν παιδιῶν.

Κλείομεν τὴν Πατρικὴν μᾶς ταύτην ἔκκλησιν, καὶ ἐπικαίρους λόγους ἐκφωνηθέντας. Π ρ ο τ ο ν, παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης Κλήμεντος, χειροτονηθέντες παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου: «Ὁ ἔχων ἀγάπην ἐν Χριστῷ ποιῶν τὰ τοῦ Χριστοῦ παραγγέλματα. Ἀγάπη σχίσμα οὐκ ἔχει. Ἀγάπη οὐ στασιάζει. Ἀγάπη πάντα ποιεῖ ἐν ὁμονοίᾳ. Ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐτελειώθησαν πάντες οἱ ἐκλεκτοί». Καὶ Δ ε υ τ ε ρ ο ν, παρὰ τοῦ Θεοῦ Χριστοστόμου Ἰωάννου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς τὸ Ἱερατεῖον τοῦ οἰκουμενικοῦ τοῦ θρόνου: «Οἱ ἀδελφοί δὲν πρέπει νὰ χωρίζονται. «Ἀδελφός ὑπ' ἀδελφοῦ βοηθούμενος ὡς πόλις ὄχυρός». Ὁ λυσσαλέος λίθος, ὁ διάβολος δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ καρδίας ἡνωμένας καὶ ἐνα προπύργιον ἀγάπης εἶναι ἰσχυρότερον πρὸς ὑπεράσπισιν ἡμῶν ἀπὸ ἐνα προσπύργιον ἐξ ἀδαμάντιον. Προτάσσω τὰς ὁληθείας ταύτας ὡς προσήμιον ἐν τῷ λόγῳ μου, ἵνα μὴ ἐκπλαγῆτε οὐδὲ ταραχθῆτε. Ἐξ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς εἴπω. Καὶ ὁμολογουμένως θὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ ὑποθέσεως, ἥτις ἀξίζει νὰ ἐκτεθῇ καὶ νὰ ἀκουσθῇ ἐν Ἐκκλησίᾳ. Διότι θὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ τῆς Ἐκκλησίας. Τίποτε ἄλλο δὲν ἀρμύζει εἰς ἐνα ἱερεῖα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλῇ περὶ Ἐκκλησίας εἰς τὸν λαὸν τοῦ. Καὶ ὅσω περισσότερον τὸ ἀντικείμενον τῆς προσθεσίας εἶναι ἅγιον, τόσο περισσότερον καὶ ὁ Πρόεδρος πρέπει μετὰ προθυμίας νὰ γίνεται δεκτὸς καὶ εἰσακουστός. Ἡ Ἐκκλησία, διὰ νὰ φέρῃ αὐτὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁ Τίος τοῦ Θεοῦ κατέβη εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ εἰρήνευσεν διὰ τοῦ αἱματός του ὄχι μόνον τὰ ἐπίγεια, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπουράνια, ἵνα μὴ ὑπάρχῃ πλέον ἐχθρότης εἰς τὸ ἐξῆς μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ. Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Τίος τοῦ Θεοῦ ἔλαθεν, ἐσταυρώθη καὶ ἐτάφη, καὶ μᾶς ἀφῆκεν αὐτὴν κληρονομίαν ὡς τεῖχος ὑπερουψίσεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς ἀσπίδα κατὰ τοῦ Ἄδου, ὡς μάχαιραν κατὰ τῶν δαιμόνων, λιμένα ἀσφαλὴ διὰ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, ἐξίλασμον τῶν ψυχῶν μᾶς μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν μᾶς. Ναί, διὰ τὴν ἁγίαν αὐτὴν εἰρήνην τὸ ἱερὸν τοῦτο δῶρον, ἀπεστέλλω πρὸς σὰς Πρόεδους.

Μὴ μὲ ἀποφύγετε, σὰς παρακαλῶ. Μὴ μὲ κάμψετε νὰ ἐξέλθω ἐντεῦθεν ὡς Πρόεδρος τις διωκόμενος μετὰ τὴν θλίψιν εἰς τὴν καρδίαν, μετὰ τὴν αἰσχύνην εἰς τὸ μέταπον. «ὦ! ἀναμφιβόλως, σὰς τὸ ὁμολογῶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, συνέβησαν ἀπὸ μακροῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην θλίβερά πράγματα. Ἀλλὰ δὲν ἀποτελοῦσιν ταῦτα λόγον διὰ νὰ ἐπιδοκιμάσω τὰς ἀταξίας καὶ τὰς στάσεις σας. Ἄς ἀφῆσομεν μᾶλλον ταῦτα κατὰ μέρος. Ἄς τὰ λησιμονήσωμεν. Καὶ παύσατε λοιπὸν τὰς ταραχάς, ἐπανέλθετε εἰς τὴν γαλήνην, γίνετε πάλιν κύριοι τοῦ ἐαυτοῦ σας. Τὸ θέλει ὁ Θεός».

Ὁ ἔχων ὧτα ἀκοῦειν ἀκούτω, τὴν ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν προστάζει καὶ τὴν ἐδίδαξαν οἱ θεοπνευστοὶ Ἐκκλησιαστικὰ Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Οἰκουμένης, διὰ τὴν ἐπικρατίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀνὰ λοιπὸν σχῶμεν τὰς καρδίας. Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους. Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ. Διατελοῦμεν, εὐχέται πρὸς τὸν Κύριον.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
ΑΓΓΕΛΙΟΝΤΙΟΣ.

Ἀποκήρυξις

Ἀποκηρύττομεν μετὰ ἐδελυγμίας καὶ ἐνθέου ἀγανακτήσεως, τὸ ἀντορθόδοξον φύλλον, τὸ φέρον ἀπρεπῶς τὸν τίτλον (Ὁρθόδοξος λόγος) οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι Ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται Πατέρες Μοναχοὶ διὰ τοὺς λόγους ὅτι ἡ δράσις του καὶ ὁ σκοπὸς τῆς κυκλοφορίας του, κυρίως φέρει εἰς τὸ χριστεπώνυμον καὶ εὐσεβὲς πλήρωμα τῶν πιστῶν πᾶν ἄλλο παρὰ ψυχικὴν ὠφέλειαν.

Ἔπονται αἱ ὑπογραφαί.

Νεκτάριος ἱερομόναχος, Δαβὶδ Γέρων Μοναχός, Γέρων Ἰσιδώρος μοναχός Ἀγιοπετρίτης, Μερκούριος μοναχός, Γρηγόριος μοναχός, Ἰωακείμ μοναχός, Πέτρος μοναχός, διὰ τὸν ἀγράμματον μοναχὸν Μεθόδιον (Δαβὶδ μοναχός,) Γέρων Σεραφεῖμ μοναχός, Ἀνδριμος μοναχός, Ἀντώνιος μοναχός, Τρύφων μοναχός, Θεοφύλακτος μοναχός, Ἰωακείμ μοναχός.

Περιοχῆς Καυσοκαλυδίων Σιδήτης καὶ Ἀγίου Νεΐλου.

Κερασίας Τιμίου Σταυροῦ Νικάνωρ μοναχός.

Τηλεγράφημα

Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν
Κένυρος 32 — Ἐνταῦθα

Ἡ Πρόεδρος Κύπρου καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβόλιον τῆς Ἱματιοθήκης τοῦ Παιδιοῦ πολὺ ἐξετίμησαν τὴν προθυμίαν σας νὰ βοηθήσετε τόσο σημαντικὰ τοὺς σκληρῶς δοκιμαζομένους ἀδελφοὺς Κυπρίους.

Ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ πάλι ἐθριάμβευσε στὴν δύσκολη ὥρα τῆς ἀνάγκης καὶ ἡ ἐκδήλωσις, διὰ τῆς τόσο γενναιοδωροῦ προσφορᾶς σας, θὰ ἔδωκε πολλὴ χαρὰ, παρηγοριὰ καὶ ἐλπίδα γιὰ ἐνα καλύτερο μέλλον.

Μετὰ πλείστης τιμῆς

Ἡ Πρόεδρος

Ἡ Γραμματεὺς

Ἡ Πρόεδρος Κύπρου
ΧΡ. Ν. ΚΡΑΝΙΔΙΩΤΗ

Ἀπὸ τοὺς Θησαυροὺς τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τὴν Ἑυλησιαστικὴν Ὑμνολογίαν

Η ΤΑΠΕΙΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ

Τοῦ κ. Ἀριστείδη Σ. Καρβέλα

«Τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ, περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν; δι' ἡμᾶς Θεὸς ἐν ἀνθρώποις διὰ τὴν καταφθαρθεῖσαν φύσιν, ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν· πρὸς τοὺς ἀχαρίστους ὁ Εὐεργέτης πρὸς τοὺς ἀίχμηλόνους ὁ Ἐλεηθερωτής· πρὸς τοὺς ἐν σκότει κατημένους, ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης· ἐπὶ τὸν Σταυρὸν ὁ ἀπαθής· ἐπὶ τὸν Ἄδην τὸ φῶς· ἐπὶ τὸν θάνατον ἡ ζωὴ· ἡ Ἀνάστασις διὰ τοὺς πεσόντας· πρὸς ὃν βοήσασκεν ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι». (Ζῆτει εἰς Πασχαλινὴν εἰς ἡμῶν βαρὺν, τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὁρθρον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῶν Αἰνῶν).

Ἡ ἀναφερομένη εἰς τὸν ὕμνον τοῦτον, μεγαλειώδης εἰκὼν τῆς θείας συγκатаβάσεως, καὶ συνεπειᾶ ταύτης, τὸ πλοῦσιον ἔλεος, τὸ ὁποῖον παρὰ τοῦ Θεοῦ παρεσχέθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ὁποῖον δὲ ἐν συνεχείᾳ ἀδιαλείπτως ἀπὸ τοῦ αἰῶνος παρέχεται, τὴν οὐρανιώθεν ἀκτινοβολίαν προβάλλουν καὶ ἐκθαμβὸς ὁ ἱερός ὕμνογράφος, εἰς τὸν αὐτὸν ὕμνον, σκιαγραφεῖ κατὰ θαυμάσιον τρόπον καὶ παραστατικὸν τὰς εἰκόνας ταύτας· χαρὰς δὲ ἡμεῖς, εὐσεβεῖς κατανύξεως καὶ συγκινήσεως ἐν ταύτῃ, ἀναφωνεῖ πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, ἀπευθίνει πρὸς πάντας τὸ ἐρωτήμα, πρὸς ἀναζήτησιν καὶ ἀνακάλυψιν τῆς ἀνταποδόσεως ἐκείνης, ἡ ὁποία καὶ ἀκριβοῦς εἰς τὸν Θεὸν καὶ κατὰ τὸ ἐλάχιστον, θέλει ἀντιστάθμισιν τὸ μέγεθος τῆς θείας καύτης καὶ πλουσίας δωρεᾶς, κατὰ ὑπέροχον τρόπον φιλανθρώπως πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος, πολλαπλῶς παρεχομένης.

Ἡ ἀναζήτησις τῆς ἀνταποδόσεως ταύτης, προβάλλεται ἐνώπιον ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ὡς ἐπιτακτικὴ, πλὴν ὅμως αὕτη ἐν «τῇ προσπάθειᾳ ἡμῶν ἐπιτυχάνομεν, μικρὰ καὶ ἀνάστροφος καθίσταται, ἐναντι τοῦ πλοῦτος τῶν μεγίστων δωρεῶν τῆς θείας δικαιοσύνης. Καὶ ἐνώπιον ἡμῶν καὶ πάλιν προβάλλει ὡς ἐπιχείρημα, τὸ περιεχόμενον ἐτέρου ὕμνου ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὑμνολογίας, διδασκτικὸς τῆς μικρότητος ἡμῶν, πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ μεγαλείου τῆς ὀψίστης συγκатаβάσεως τοῦ Μονογενεοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σωτῆρος καὶ Ἀυτοτοῦ, ὡς καὶ τοῦ λυτρωτικοῦ Αὐτοῦ ἔργου.

«Ὑμνος ἅπας ἡγνῆται, συνεχτείνεσθε σπείδων τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρῶν σου ἰσοσθένους γὰρ τῇ φάμῳ ὁδὸς ἂν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ

Ἄγιο, οὐδὲν τελειῶμεν ἄξιον, ὧν δέδωκας ἡμῖν».

(Ζῆτει εἰς τὸ Τριώδιον, καὶ εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, τῇ Σαββάτῳ τῆς Ε' ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν. Πράγματι, ἐὰν λάβωμεν ὡς ἀλληγορικὴν εἰκόνα, τὸν ζυγὸν τῆς θείας δικαιοσύνης, φέροντα τὸν μεγλὸν τῆς ἀκριβείας εἰς τὸ μέσον καὶ ἐκατέρωθεν δύο δίσκους, τοποθετησώμεν δὲ εἰς μὲν τὸν ἓνα τοῦτον, τὸν πλοῦτον τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος, τὸ: «περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν· εἰς δὲ τὸν ἕτερον δίσκον ὡς ἀντίβαρον, πάντας τοὺς ὕμνους καὶ δοξολογίας, καὶ εἰς μῆκος, πλάτος καὶ εἰς πλῆθος ἀριθμῶν ὡς ἡ ἄμμος τῶν παταμῶν καὶ τῶν θαλασσῶν, προσφερόμενα ἅπαντα ταῦτα ὡς ἀντιστάθμισμα, δὲν καθίστανται ἱκανὰ ἵνα ἀντισταθμίσουν τὸ πλῆθος τοῦ ἔλεους καὶ τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Κυρίου, τοῦ Σωτῆρος καὶ Ἀυτοτοῦ πρὸς ἡμᾶς, οὐδὲ ἀντιπροσωπεύουν τὸ ἄξιον τῆς ὀφειλομένης πρὸς ἀνταπόδοσιν εἰς Αὐτὸν τιμῆς καὶ κατὰ καθήκον ὑποχρεώσεως, ὡς πρὸς τὸ: «Τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ», δεῖγμα καὶ τοῦτο τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας καὶ τῆς ἐλλείψεως πνευματικῆς ἀντοχῆς. Ἐνταῦθα ὀφειλόμεν ὅπως παρακολογήσωμεν τὸν ἱερὸν Ὑμνογράφον εἰς τοῦ πρώτου ἐκ τῶν ὕμνων τὴν περιγραφὴν, τῶν εὐεργεσιῶν καὶ τῶν θείων δωρεῶν, παρὰ τοῦ Κυρίου πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος προσφερομένων, ἵνα ἐκείθεν ἀντλήσωμεν πλούσια διδάγματα, πρὸς πληροφориᾶν ἡμῶν, μελέτην καὶ πιστὴν ἐφαρμογὴν, ἐν τῇ προσπάθειᾳ ὅπως ἐπιτύχωμεν τὸ ἄξιον, κατὰ τὸ ἀνθρώπινος δυνατὸν, τῆς ὀφειλομένης εἰς τὸν Κύριον παρ' ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, δικαίας καὶ δεδαῖας ἀνταποδόσεως, ἀνταποκρινόμενοι εἰς τοῦ καθήκοντος τὴν ἐπιταγὴν.

Ἐκ τῆς μελέτης μετὰ προσοχῆς παρ' ἡμῶν τῶν ἱερῶν κειμένων πληροφориᾶμεθα πάντες, ὅτι διὰ τῆς παρατάσεως καὶ τῆς παρακοῆς τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ ὑπὸ τῶν Πρωτοπλάστων, ἐληρονομήσωμεν διὰ τῆς ἁμαρτίας, τὸν πνευματικὸν θάνατον. Τοῦτου γενομένου ἱκανοποιήθη μὲν ἡ θεία δικαιοσύνη, πλὴν ὅμως ὁ Θεὸς Πατὴρ διὰ τῆς ἐκδηλωμένης ἀγάπης Του, ὡς φιλόστοργος παιδαγωγεῖ τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν πραγματοποιηθεῖσαν ἁμαρτίαν τῆς παρακοῆς, δὲν ἐγκαταλείπει τοῦτον καὶ παρέχει τὴν ἐλπίδα τῆς λυτρώσεως καὶ τῆς σωτηρίας φιλανθρώπως πρὸς αὐτὸν.

Ὡς ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν του, «ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλῆρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικὸς, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν», (Γαλάτας, Κεφαλ. τέταρτον, στίχ. 4,5) ὁ Θεὸς ἐπισκέπτεται τὸν ἀνθρώπον· αὐτοπροσώπως, διὰ τῆς θείας Του συγκαταβάσεως καὶ τῆς ἐνσώζουσι σκευῆς, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, τοῦ ἐλέους καὶ Πατὴρ τῶν οἰκτιρῶν, προέβλεπε ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον τὸν μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Ἀγγελὸν τῆς μεγάλης βουλῆς, πρὸς παροχὴν εἰρήνης εἰς τὴν γῆν καὶ ἐπίγνωσι τῶν θείων δωρεῶν, ἵνα οἱ μαζὰν τῆς χάριτος καὶ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ εὐρισκόμενοι λόγῳ τῆς φθορᾶς ἐκ τῆς ἁμαρτίας, ὁδηγηθῶσι διὰ τῆς θεογνωσίας, πρὸς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς σωτηρίας. Καὶ ὁ Θεὸς ὁ Ὑψίστος, ὁ Πανουκτίστων καὶ Πολυέλεος, διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου τῆς φιλανθρωπίας, ὁ Σωτὴρ καὶ Αὐτοσῆς Ἰησοῦς Χριστός, δι' ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, συναναστρέφει εἰς τὴν γῆν μετ' ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, ὁμοιος καθ' ὅλα πλὴν ἁμαρτίας, ὡς ἀναμάρτητος Θεάνθρωπος. Ἡ θεία ἐνανθρώπησις ὑπῆρξεν ἔργον τῆς ἀπειρου ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἀνθρώπον. Ἐσμίκευσε τὸ ἀνυπέροχον μεγαλεῖον τῆς θεότητος καὶ ἔλαβε δούλου μορφήν. «Ἐαυτὸν ἐκένωσε μορφήν δούλου λαβὼν», πληροφοροῦν ἡμᾶς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, εἰς τὴν πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολὴν του, περὶ τοῦ γεγονότος τούτου. (Κεφαλ. δεύτερον, στίχος 7). «Ἐκλινεν οὐρανούς καὶ κατέβη», ἑτέρα μαρτυρία περὶ τούτου, ἀναφερομένη πρὸς πληροφάν ἡμῶν, εἰς τὸ βιβλίον τῶν Ψαλμῶν, καὶ εἰς τὸν δέκατον ἑβδομὸν Ψαλμὸν, στίχος 10. Ὁ Κύριος καὶ Θεὸς, ἐγκατέλειπε, πληροφοροῦν ἡμᾶς ὁ Ψαλμοδὸς Δαβὶδ, τὸν θρόνον τῆς δόξης καὶ τῆς μεγαλοσύνης Του, πρὸς καιρὸν, ἐχαίτησε τοὺς οὐρανοὺς καὶ κατέβη εἰς τὴν γῆν. Ὑψίστη ἐκδήλωσις ὑπερτάτης ἀγάπης· τῆς φιλανθρωπίας τὸ ἀποτέλεσμα.

Διὰ τῆς πνευματικῆς γραφίδος του, ὁ ἱερός Ὑμνογράφος, εἰς τὸν πρῶτον ἐκ τῶν ὕμνων, συνεχίζει τὴν περιγραφὴν τῶν ὑπὸ τοῦ Κυρίου παροχῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τῆς θείας Του ἐνανθρωπήσεως τῶν εἰσερχομένων τὸ πᾶλιν τῆς σωτηρίας τὸν ἀχέϊμαστον λιμένα καὶ κληροδοτεῖ εἰς ἡμᾶς διὰ τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τοῦτον τὸν πνευματικὸν θησαυρὸν τῆς ἀγάπης, ὡς αἰώνιον κεμήλιον. Διὰ τὴν καταρτίσειαν - συνεχίζει ὁ ἱερός Ὑμνογράφος - ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας, τῆς καρίας καὶ τῶν ἀχαλινῶτων παθῶν ἀνθρωπίνην φύσιν, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἀγίας, ὁμοουσίον καὶ ἀδιαίρετον Τριάδος, ἐγένετο ἀτρέπτως ἀνθρώπος διὰ φιλανθρωπίας. Ἐσαρκώθη ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἐτέχθη ἐκ

τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας ὡς Θεάνθρωπος, εἰς τὸ ταπεινὸν Σπήλαιον τῆς Βηθλεὲμ ἀνεκλήθη δὲ ὡς βορέας εἰς τὴν Φάτιν τῶν ἀλόγων. Ἐσχίτη ταπεινώσις, ἀποτέλεσμα τῆς ὑπερτάτης τοῦ Θεοῦ ἀγάπης, πρὸς τὸ γένος ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. Σπήλαιον καὶ Φάτιν ὑποδέχονται τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, παναληθῶς δὲ καταδεικνύεται τῆς ταπεινώσεως ἡ πραγματοποιήσις, ὡς θεμέλιον πασσόν τῶν Χριστιανικῶν ἀρετῶν σωτηρίας πρὸς ἕνα Χριστομήνητον ὑπόδειγμα καὶ παράγγελμα πρὸς ἐφαρμογὴν ἀπειθιμώμενον. Ἐτέρα περὶ τούτου μαρτυρία, «Δι' ὁμῶς» ἐπιώχυνσε πλούσιος ὢν, ἵνα ἡμεῖς τῇ ἐκείνου πασχίᾳ ἀποκτήσῃτε», (Β' πρὸς Κορινθίους, Κεφαλ. ὄγδον, στίχος 9), διὰ τῆς ὁποίας πληροφοροῦν πάντας ἀπὸ τοῦ αἰῶνος, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὡς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἔδαφιν τῆς β' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς του ἀναφέρεται, διὰ τὸν «πασχεύσαντα Θεόν» ὡς καὶ διὰ τὸν σκοπὸν τῆς πωχεύσεως ταύτης. Ἐπιώχυνσε ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ καὶ Αὐτοσῆς, ὁ Κύριος ἡμῶν, Ἰησοῦς Χριστός, ἵνα ἡμεῖς οἱ ἀνθρώποι, τὸ γένος ἡμῶν, πασχοῖ ἐκ τῆς ἁμαρτίας εἰς ἔργα ἀγάπης καὶ πίστεως, ἐκ τῆς πασχίας Ἐκείνου, τοῦτέστι τῆς θείας συγκαταβάσεως καὶ ἐνανθρωπήσεως, καταστῶμεν πλούσιοι ἐκ τῶν ἀφθόνων πνευματικῶν καὶ σωτηριαδῶν Του χαρισμάτων, τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς σοφίας, τῆς ἀγιότητος, κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν.

Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὑμνολογίας, παραθέτομεν ἐνταῦθα ὕμνον, ὁ ὁποῖος προαγματεύεται τοῦ παρὰδόξου τούτου γεγονότος τὴν ὑπόθεσιν καὶ μαρτυρεῖ τῆς θείας συγκαταβάσεως τὸ ἀνερομήνητον μυστήριον: «Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καὶ παράδοξον! οὐρανὸν τὸ Σπήλαιον· θρόνον Χερουβικόν, τὴν Παρθένον τὴν φάτιν χωρὶον· ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος, Χριστὸς ὁ Θεός· ὃν ἀντιμωύοντες μεγαλύνουμεν».

(Ζῆτει, εἰς Μηναῖον, τῇ 25 Δεκεμβρίου, εἰς τὸν Ὅρθρον, ὁ ἱερός τῆς θ' ὁδῆς τοῦ Κανόνος). Εἰς τὰς ὁλίας λέξεις τοῦ ὕμνου τούτου, ὁ ἱερός Ὑμνογράφος κατὰ θεόπνευστον καὶ θεοδίδακτον τρόπον, συμπιεσάδα τὴν θείαν τοῦ Κυρίου ἐνανθρώπησιν καὶ ἐσαρκώσιν τὴν ὑπερῶσαν εἰκόνα ταύτης.

Ἐκ τῶν μέχρη τούδε ἀναπτυχθέντων καὶ ὡς ἀνωτέρω ἐκτεθέντων, πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἦλθε πρὸς καιρὸν ὡς Θεάνθρωπος καὶ κατέβη εἰς τὴν γῆν, πλῆρὸν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, ὁ Σωτὴρ καὶ Αὐτοσῆς, ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρῶν. Ἐδωγάς πρὸς πάντας καὶ ἀκόμη περισσότερον καὶ πρὸς ἐκείνους οἱ ὅποιοι καίτοι παντοιοτρόπως εἰσερχομένην, ἐπεδείκνυν καὶ ἐπαδεικνύον εἰσέτι, ὑπὸ μίσους κινούμενοι ἀδιαφορίαν ἀπαράδεκτον καὶ ὡς ἐκ τούτου προσφέρουν ὡς ἀντιστάθμισμα τῆς εἰσερχομένης, ψυχρότητα πνευματικῶς, τὴν οὐλοσκαρδίαν των καὶ ἐν πολλοῖς τὴν ἀχαριστίαν των, παραμένοντες δούλοι τῇ ἑ κακίας. Ἐλευθερὸν

της πάντων τῶν αἰχμαλώτων ἐκ τῶν παθῶν καὶ τῆς ἀμαρτίας, διὰ τῆς συντριβῆς τῶν δεσμῶν τῆς πλάνης· παρήγορος καὶ συμπαραστάτης πρὸς πάντας. Οἱ λόγοι Τοῦ, τὰ θαύματά Τοι, στηρίζουν τὰς καρδίας, παρηγοροῦν τοὺς τεθλιμμένους, ἐπαναφέρουν τοὺς πεπλανημένους, χαρίζουν φῶς καὶ γαλήνην εἰς τὰς τεταραγμένας ψυχάς, δημιουργοὺν τὴν στρατιάν τῶν ὁδοῦν Τοι, τῶν ὁμολογητῶν τῆς θείας Τοι προσκελεύσεως, ἐκείνους, εὐταγείς καὶ ἀποτελοῦν τὴν ἐπὶ γῆς στρατευομένην Ἐκκλησίαν Τοι. Ἡλίας τῆς δικαιοσύνης πρὸς ἐκείνους τοὺς ὁσίοις, ἡ κακία ἡ διαστροφή, ἡ πλάνη καὶ γενικῶς ἡ ἁμαρτία, ἔχουν καθιέρωσιν εἰς τὸ σκότος, μακρὰν τῆς χάριτος, μακρὰν τῆς εὐλογίας, μακρὰν τοῦ θεοῦ ἑλεος, μακρὰν τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας. Ἀπομακρύνει ὁ Κύριος τὸ σκότος τὸ πνευματικόν, τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν ὁλεθρόν, τὴν διαφθοράν πρὸς πᾶσαν ἐν γένει καταστροφήν. Καὶ ὁ Ἡλίας τῆς δικαιοσύνης, ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ Σωτὴρ καὶ Λυτρωτής, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, πάντας τοὺς ἐπικαιρομένους τὴν θεῖαν Τοι βοήθειαν, φωτίζει, χαροποιεῖ, πλουτίζει τὴν καρδίαν καὶ τὴν διάνοιαν τοῦ φωτός καὶ τοὺς ἀπαλλάσσει ἐκ τοῦ σκότους τῆς διαφθορᾶς, τῆς πλάνης καὶ ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἀμαρτίας, ἀνὰ τοὺς αἰῶνας δὲ θροναιορνεῖ καὶ προσκαλεῖ πάντας. «Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου» ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς». (Ἰωαν. Κεφαλ. ὄγδοον, στίχος 12).

Ἡ βαθεῖα καὶ ἀπεριόριστος πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀγάπη τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, ἵνα ἔχει ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ἐκδηλωθῇ πλουσιοπαλάτῃ ἡ ἀγιαστικὴ χάρις, εἶχαν ὡς ἐκδήλωσιν καὶ ἀποτέλεσμα τὴν θεῖαν ἐνανθρωπήσιν καὶ συγκατάθεσιν. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Εὐεργέτης, ὁ Ἐλεηθεριώτης, ὁ Ἡλίας τῆς δικαιοσύνης, ἐγεννήθη εἰς τὸ Σπήλαιον, ἀνεκλήθη εἰς τὴν Φάτνην καὶ τέλος ὑψώθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἵνα ἐνώσῃ ὡς νομὴ γάρβου, γῆν καὶ οὐρανόν, τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀπαθὴς ἐπὶ τὸν Σταυρόν, ἵνα λυτρώσῃ διὰ τοῦ ἔκουσίου Πάθους Τοι, τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐκ τῶν παθῶν τῆς ἀμαρτίας· ἵνα ὁ Τίμιος Σταυρὸς καταστή ἡ οὐρανομήρης κλίμαξ, διὰ τῆς ὁποίας κατήλθεν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας ἀνάγκας θὰ κατέρχεται τὸ θεῖον καὶ πλουσίον ἔλεος, τὸ σωτήριο εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Κατήλθεν εἰς τὸν Ἄδην τὸ φῶς, ἵνα φωτίσῃ καὶ ζωοποιήσῃ (τοὺς ἐκεῖσε δεσμώτες καὶ ἐλευθερώσῃ ταύτους ἐκ τῶν δεσμῶν καὶ τῆς δυναστείας τοῦ Ἄδου. Ὑπέρστη θάνατον ἢ ζωὴ, ὁ Κύριος ἡμῶν ὁ Σωτὴρ καὶ Λυτρωτής, διὰ Σταυροῦ τὸν ὁποῖον ἔκουσως ὑπέμεινε, ὡς καὶ ταφήν. Κατέστη ἡ ἐπακολουθησασα ἐνδοξος τριήμερος ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασις Αὐτοῦ, διὰ τοὺς πεσόντας, τὸ γένος ἡμῶν τὸ ἀνθρώπινον, ἡ ἀνάστασις, ἡ αἰωνία λύτρωσις, ἡ σωτηρία, ἡ πρὴν τῶν οὐρανίων δωρεάν, τὸ μέγα καὶ πλούσιον

ἔλεος, ὁ ἀχεύματος λιμὴν τῶν πλουτήρων τοῦ βίου, ἡ ἐλπίς, ἡ βοήθεια, ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια.

Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ὑπερόχου ἐν ἐπικεφαλίδι ὁμῶν καὶ τῆς γενομένης ἐν συνεχείᾳ, κατὰ τὸ δυνατόν, ἀναπτύξεως τοῦτου, πληροφορούμεθα ὅτι ἡ ταπείνωσις ἀπεδείχθη ὡς ἡ πραγματικὴ αἰτία ἐκείνη ἣτις καὶ ἐκίνησε τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ καὶ μαρτυρημένην, διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς θείας συγκαταθέσεως, πρὸς ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Οὐ γὰρ τῆς ἀγάπης ἡ ταπείνωσις, παραβολικῶς αὕτη ὡς ἄλλη παλύτοκος γυνὴ ἐν τῷ γένει ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, τίκει τὰ τέκνα αὐτῆς, τὴν πίστιν, τὴν μακαριότητα, τὴν προαίτητα, τὴν ἐγκρίτειαν, τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν ἀνεξικακίαν καὶ πᾶσαν ἑτέραν ἀρετὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ παρεχομένην. Πλέον δὲ τούτων ἡ ταπείνωσις ὡς βάσις σταθερὰ καὶ ἀπορρασίλευτος εἰς τὸν κατέχοντα ταύτην, προσκομίζει θλίψεις καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὴν ὑπακοήν, τὴν δογμασίαν, τὴν ἐλπίδα, ἣτις ἔστι κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ὡς ἀδιάψευστον τεκμήριον διὰ τὸν κάτοχον ταύτης, εἶναι ἀρκαθὸν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διδομένης, ἡ ὁποία πλημμυρίζει τὰς καρδίας τῶν ἐλπίζοντων πρὸς Αὐτόν. «Ἡ δὲ ἐλπίς οὐ καταστρίβει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχεται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν». Ρωμαίους Κεφαλ. πέμπτον, στίχος 5). Θεμέλιον πασῶν τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν ἡ ταπείνωσις, δοξάζει, λαμπρόνει, καταναίγει τὴν διάνοιαν, πλουτίζει τὴν καρδίαν, κινεῖ τὰς αἰσθήσεις ὡς ὄργανα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἐν παντὶ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸ μοναδικὸν ὀρόσημον τῆς σωτηρίας, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἡ ταπείνωσις τὸ μέγα τοῦ Σωτῆρος ὑπόδειγμα, πρὸς πάντας προσφερόμενον.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ πλείστα παραδείγματα ἀναφέρονται περὶ τῆς ταπεινώσεως καὶ τῶν εὐεργετικῶν ταύτης ἀποτελεσμάτων. Ἐνδεικτικῶς ἀναφερόμεν ἐν ταῦθα, μικρὸν ἀριθμὸν ἐκ ταύτων. Πρῶτον σημειῶν: «Καὶ εἶπε Μαριὰμ Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτήρῳ μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί. ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ». (Λουκᾶ, Κεφαλ. πρῶτον, στίχος 46 - 49). Ἡ ταπείνωσις ἀποδεικνύεται καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἡ αἰτία τῆς ἐπιστάσεως τῆς θείας χάριτος, ἣτις ἐσώρηνωσεν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἐγένετο αὕτη κατὰ σάρκα Μήτηρ τοῦ Θεοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, μακαριστὴ δὲ πασῶν τῶν γενεῶν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας. Ἔτερον σημειῶν: «Ὁ ταπεινὸν ἐαυτὸν ὑψώθησεται», (Λουκᾶ, Κεφαλ. δέκατον ὄγδοον, στίχος 14) ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, ὑψιστον δίδαγμα, ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ἀποδοδομένης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τιμῆς πρὸς τὸν ταπεινοφρονούντα, πρὸς

μήνην παρεχόμενον. Ἐν συνεχείᾳ ἕτερον σημεῖον, ἐκ τοῦ Πεντηκοστοῦ Ψαλμοῦ, (στίχος 19) «Καρδίαν συντετομμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει», παρέχον τὴν πληροφορίαν ὅτι ὁ Θεὸς τὴν ταπεινὴν καρδίαν, τὴν συντετομμένην διὰ τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας, θέλει καταστήσῃ εὐφροσύνεον καὶ ἀξίαν συμπαιδείας, οὐδέποτε δὲ διὰ ἀπορροφῆ ταύτην. Καὶ ἐν προκειμένῳ πλουτοῖ διδάγματα παρεχόμενα πρὸς πάντας κατευθύνουσιν, πρὸς ἀναζητήσιν καὶ ἐφαρμογὴν παρὰ πάντων. Κατ' ἀκολουθίαν ἕτερον σημεῖον: Ἐλθὼν ἐγὼ ἐνῆψα ὑμῶν τοὺς πόδας, ὁ Κύριος καὶ ὁ Διδάσκαλος, καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νύπτειν τοὺς πόδας, ὑπόδειγμα γὰρ δέδωκα ὑμῖν, ἵνα καθὼς ἐγὼ ἐποίησα ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς ποιήτε». (Ἰωάννου, Κεφαλ. δέκατον τρίτον, στίχος 14,15). Ἐκ τῆς προηγουμένης Εὐαγγελικῆς περικοπῆς, προκύπτουν διδάγματα ὑψίστης σημασίας, παρὰ τοῦ Κυρίου πρὸς πάντας παρεχόμενα, ἅτινα τῆς ταπεινώσεως προβάλλουν τὸ ὑπόδειγμα καὶ ὡς καρφαλέον προσφέρουν πρὸς μίμησιν καὶ ἐφαρμογὴν. Ἐκκλησιαστικὸς ὕμνος πραγματεύεται τῆς προηγουμένης περιπτώσεως τὴν ὑπόθεσιν: «Ταπεινώμενος δι' εὐσπλαχνίαν, πόδας ἑνῆψα τῶν μαθητῶν σου, καὶ πρὸς δρόμον θεῖον ταύτους κατεύθυνας...»

..Ζήτηι, τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Πέμπτῃ εἰς τὸν Ὁρόσον, Κάθισμα μετὰ τὴν γ' ὥδην τοῦ Κανόνος). Καὶ τέλος ἐν καταλείδει τὸ σημεῖον: «Κἀγὼ ἐὰν ὑποθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἐλάσω πρὸς ἑμαυτὸν». (Ἰωάννου, Κεφαλ. δωδέκατον, στίχος 32). Ἡ ἐσχάτη ταπείνωσις τοῦ Κυρίου, δείγμα καὶ ἐκδήλωσις ὑπερτάτης ἀγάπης, πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος γεννημένη, ἢ ἐπὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ θύσεως καὶ θυσίας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Ὁ Τιμὸς τοῦ Κυρίου Σταυρός, χαρακτηριστικὸς ταπεινώσεως καὶ θυσίας, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἠπλώσε τὰς πανχεράνους τοῦ χεῖρας καὶ καθήρτισε τοῦτον διὰ τοῦ Παναγίου τοῦ Ἀίματος, ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Ἀνθρωπῆς, προσμένει πάντας ἡμᾶς τοὺς λυτρωθέντας, ὅπως κλίνωμεν γόνα πρὸς Αὐτοῦ, ἐν ταπεινώσει, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ καὶ ἀκατακρίτῳ συνειδήσει, ἵνα διὰ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν ἀνηρώσῃ καὶ ἐλάσῃ ἡμᾶς πλησίον Τοῦ, ὁ Κύριος τῆς δόξης.

Ἐν συμπερασματικῇ πρὸς ἀναλήρωσιν τῆς παρούσης μελέτης, διαπιστῶται, ὡς προκύπτει καὶ ἐκ τῆς γινομένης ἀναπτύξεως, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, διὰ τῆς θείας συγκαταβάσεώς Του καὶ τῆς ἐκ ταύτης προελθούσης πρὸς καιρὸν ταπεινώσεως, προσέφερε σωτηρίαν καὶ λύτρωσιν πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Τὸ γένος ἡμῶν εἰς ἐκδήλωσιν εὐγνωμοσύνης ἐπιβάλλεται ὅπως προσφέρῃ πρὸς Αὐτόν, ταπείνωσιν κατὰ πάντα, ὡς ἀνταποδοσὶν καὶ ἀντιστάθμισμα εἰς τὸ: «περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν»: ἦτοι τὰς πλουσίας καὶ σωτηριώδεις δωρεάς παρὰ τοῦ Σωτῆρος, ἀνταποκρινόμενον, τὸ ἀνθρώπινον γένος,

εἰς τὸ: «τὴν ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ»; διὰ τῆς ἀχρεῖς ταπεινώσεως ὡς τὸ ἄξιον, ἐπίτευγμα τῆς ὀφειλόμενης πρὸς τὸν Κύριον ἀνταποδόσεως, καὶ ὡς ἀντίβαρον εἰς τὸν ζυγὸν τῆς θείας δικαιοσύνης, τῶν πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσιῶν, κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν. Ἡ ταπείνωσις ἐνδείκνυται, ὡς ἡ μόνη δυναμένη, ἢ ἀσφαλὴς καὶ ἐξασφαλίσαι, πρὸς ἐπιτυχίαν καὶ ἀπόδοσιν τοῦ ὀφειλόμενου παρ' ἡμῶν χρέους, πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν, τὸν Εὐεργέτην, τὸν Ἐλεηνοσύνην, τὸν ἡμίονον τῆς δικαιοσύνης, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπαχρεούμενα ἐκ καθήκοντος ὅπως πρὸς τὴν κατευθύνουσιν ταύτην, κατευθύνωμεν τὰς ἐνεργείας ἡμῶν, ὡς ἑνθερμον ἐκδήλωσιν, τὴν εὐγνωμοσύνην ἀποδίδοντες. Κατὰ συνέπειαν ἐνώπιον πάντων ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων προβάλλει μεγαλόστομον καὶ ἐπιτακτικὸν τὸ ἐρώτημα: «Τὴν ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ, περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν...»; Ὁ βασιλεὺς ἐξ ἡμῶν, τῶν τὴν γῆν οἰκοῦντων, καλεῖται ἵνα ἐκ καθήκοντος ἐπιβαλλόμενος, ἐρευνήσῃ τὸν ἐσωτερικὸν τὸν κόσμον, τὴν ψυχὴν τοῦ καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἵνα σταθμίσῃ καὶ ἀξιολογήσῃ τὸ μέγεθος τῶν θεῶν καὶ οὐρανίων δωρεῶν, τῆς ἀγάπης τὸ ἀνιπερόβλητον καὶ τῆς θείας συγκαταβάσεως τὸ ἐπίτευγμα. Εἰς ἐφαρμογὴν δὲ τῆς ἐνεργείας, πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ὀφειλόμενου παρὰ πάντων χρέους πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὡς μικρὸν ἀντάλλαγμα, κατὰ τὰς ἀσθενεῖς ἡμῶν δυνάμεις, θέσῃ ἕκαστος ἑαυτὸν, ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ ζωοποιῦ καὶ ἀειφεγγυοῦ, ὡς καὶ τὸν θεῖον Νόμον, τὴν πηγὴν τῆς ἀληθείας τῶν σωτηριωδῶν ἐπαγγελιῶν. Ἐπιπροσθέτως κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου πορευόμενος τὴν ταπείνωσιν παιδευόμενος, τῆς σωτηρίας τὴν πρόξενον τὸ μέγα καὶ ἀρχαῖον θεμέλιον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ οἰκοδομεῖται τῆς εὐσεβείας τὸ παλάτιον πρὸς ταῦτα ἐπικαλούμενος ἕκαστος, τοῦ Σωτῆρος τὴν θεῖαν βοήθειαν καὶ ἐνίσχυσιν.

Πλοῦσια πράγματι τὰ νοήματα καὶ παραστατικὰ αἱ εἰκόνες, ἀμφοτέρωτα σημασιολογούμενα ἐπιμελῶς καὶ ἐντόνως, εἰς τὸν παρατιθέμενον ὕμνον ἐν ἐπιτακτικῇ τῆς παρούσης μελέτης. Διὰ τοῦ ὑπερόχου ταύτου ὕμνου, ὁ ἱερός ὕμνογράφος, ἐπαδίδωκει ἵνα εἰσαγάγῃ πάντας ἡμᾶς, τοὺς μελετητὰς καὶ ἀναγνώστους τοῦ θαυμαστοῦ ἐν προκειμένῳ ὕμνου, εἰς τὰς ὑψηλὰς τοῦ ἐννοίας, τὰ σωτηριώδη ἐπιτεύγματα, τὰς πολλαπλὰς εὐεργεσίας. Εἰς τὴν διαπίστωσιν τῆς πραγματοπορευθείσης θείας συγκαταβάσεως καὶ ἐνανθρωπήσεως, τῆς ὑπερτάτης θυσίας, τῆς ἐκεῖθεν παροχῆς τῆς λύτρωσεως, τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ θεοῦ ἔλεους πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἐκ παραλλήλου δὲ ἐκ τῆς μελέτης ταύτης, τοῦ ἀναφερομένου ὕμνου, τὰ οὐράνια διδασκόμενα διδάγματα ὡς ἐκ νοητῆς πηγῆς ἵνα ἀντλήσωμεν πάντες οἱ ἄνθρωποι τὸ ὅδιον τὸ ζῶν καὶ εἰδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φρουρὸν καὶ μαγνίζον πάντας.

Πρὸς τὴν πηγὴν τοῦ θεοῦ ἔλεους, ὀφειλλόμενοι πάντες οἱ ἄνθρωποι ὅπως κατευθυνόμεθα καὶ ἀντλή-

Τὰ πρωτόυλλα τῆς Σιών

Τὰ μέτρα ταῦτα θὰ μᾶς δώσωσι τὸ μέσον νὰ καταστρέψωμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἔθιμα πρὸς ἔθιμα, πᾶν ὅ, τι κατ' ἀρχάς, κατὰ τὴν ὑφ' ἡμῶν ἀντίληψιν τῆς ἐξουσίας, θὰ ἔχωμεν ἀναγκασθῇ νὰ εἰσαγάγωμεν εἰς τὸ Πολίτευμα τῶν Κρατῶν θὰ μεταβῶμεν τοιοῦτοτρόπως ἀνεπαίσθητως εἰς τὴν κατάργησιν πάσης συνταγματικότητος, ὅταν θὰ ἔχη ἔλθει ὁ χρόνος νὰ συγκεντρώσωμεν ὅλας τὰς κυβερνήσεις ὑπὸ τὴν Μοναρχίαν μας.

Ἡ ἀναγνώρισις τῆς Μοναρχίας μας δύναται ἐνδεχομένως νὰ ἐπέλθῃ πρὸ τῆς καταργήσεως τοῦ Συντάγματος, ἂν οἱ λαοί, ἀπληροῦνται ἐκ τῶν ἀταξιών καὶ τῆς κούφτητος τῶν κυβερνητῶν τῶν, ἀναπράξουσιν: «Ἐκδιώξατέ τους καὶ δώσατέ μας γενικὸν Βασιλέα, ὅστις νὰ δύναται νὰ μᾶς συνενώσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ τὰ αἷτια τῶν διαφωνιῶν μας, τὰ σύνορα τῶν ἐθνῶν, τὰς θρησκείας, τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν Κρατῶν Βασιλέα ὁ ὁποῖος νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀνάπαυσιν, ἣν δὲν δύναμεθα ν' ἀπολαύσωμεν διὰ τῶν Κυβερνητῶν μας καὶ τῶν ἀντιπροσώπων μας».

Γνωρίζετε πολὺ καλὰ καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι ὅτι ἵνα καταστήσωμεν δυνατὰς τοιαύτας ἐπιθυμίας, πρέπει νὰ διαταράττωμεν διαρκῶς εἰς ὅλας τὰς χώρας, τὰς σχέσεις τοῦ λαοῦ καὶ τῆς Κυβερνήσεως, νὰ κουράζωμεν ὅλον τὸν κόσμον διὰ τοῦ χωρισμοῦ, τῆς ἔχθρας, τοῦ μίσους καὶ δὴ διὰ τοῦ μαρτυρίου τῆς πείνης, τοῦ ἐμβολιασμοῦ τῶν ἀσθενειῶν, τῆς ἀθλιότητος, ἵνα οὕτω οἱ χριστιανοὶ μὴ ἐλέπωσιν ἄλλην σωτηρίαν ἢ τὴν προσφυγὴν εἰς τὴν πλήρη καὶ ὀλοκληρωτικὴν ἡγεμονίαν μας.

Ἐὰν δώσωμεν εἰς τοὺς λαοὺς τὸν χρόνον ν' ἀναπνεύσωσιν, ἢ εὐνοϊκὴ στιγμὴ δὲν θὰ φθάσῃ ἴσως ποτέ.

Περὶληψίς: Τὸ πρόγραμμα τοῦ νέου Πολιτεύματος. Ἀσπιομέρειαι τινες τοῦ προτεινομένου Πραξικοπήματος. Οἱ Χριστιανοὶ εἶναι πρόβατα. Ὁ μιστικὸς μωσαϊσμός καὶ οἱ στοῶι του τῆς «ἐπιφανείας».

Ἰδοὺ λοιπόν, τὸ πρόγραμμα τῆς νέας ἐγκαταστάσεως τὴν ὁποίαν παρασκευάζομεν. Θὰ δημιουργήσωμεν τὸν νόμον, τὸ δίκαιον καὶ τὸ δικαστήριον: 1) ὑπὸ τύπον προτάσεων εἰς τὸ νομοθετικὸν σῶμα 2)

διὰ διαταγμάτων τοῦ Προέδρου ὑπὸ τύπον γενικῶν διατάξεων, διὰ πράξεων τῆς Γερουσίας καὶ ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Βασιλευσσίας ὑπὸ τὸν τύπον ἐπιταγῶν διαταγῶν 3) ἐν περιπτώσει καὶ ἢν τοῦτο θὰ ἐκρίνεται ἐπὶκαιρῶν, ὑπὸ τύπον προξικωπῆματος. Ἦδη ὁπότε ἔχομεν περίπου καθορίσει αὐτὸν τὸν τρόπον τοῦ ἐνταγγεῖν (μὴντοὺς ἀγκέντι), ὡς ἀσχοληθῶμεν μὲ τὴν λεπτομέρειαν τῶν μέτρων, ἅτινα θὰ μᾶς χρησιμεύσωσιν εἰς τὸ νὰ περατώσωμεν τὸν μετασχηματισμὸν τοῦ Κράτους ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τὴν ὁποίαν ἔχομεν εἶπει. Ἐννοῶ διὰ τοῦτου τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου, τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταγίζεσθαι, τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως, τὴν ἀσχήν τοῦ ἐκλέγεσθαι καὶ πλείστα ἄλλα πράγματα ἅτινα εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξαφανισθῶσιν ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου καταλόγου ἢ ἂν μεταβληθῶσι ριζικῶς εὐθὺς ἅμα ὡς τὸ νέον Σύνταγμα θὰ ἔχη ποικηρολογηθῇ. Μόνον κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν θὰ μᾶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐκδώσωμεν ὅλας τὰς διατάγας μας διὰ μιᾶς. Μετὰ ταῦτα πᾶσα ἐπαισθητὴ μεταβολὴ θὰ εἶναι ἐπὶκρίνουσ καὶ ἰδοὺ δατί:

(Συνεχίζεται)

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Τὴν 8 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Κυριακὴν, ἑορτὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν: 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Σερρών 2) αἱ Ἱ. Μοναὶ Μπάλλας καὶ Μενδενίτης.

Τὴν 10 ἡμέραν Τρίτην, ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Τριῶν Παρθένων πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Βοτανικοῦ.

Τὴν 14 ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ πανηγυρίζουν: 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Κορυδαλλοῦ καὶ 2) ἡ Ἱ. Μονὴ Ἀχαρνῶν.

Τὴν 17 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Μαρτῶρων Σοφίας καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς πανηγυρίζει τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ.

Τὴν 20 ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μεγ. Εὐσταθίου καὶ τῆς συνοδείας αὐτοῦ πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Κρυονερίου.

Τὴν 24 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης πανηγυρίζουν 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀμφιθέας καὶ αἱ Ἱ. Μοναὶ Ἠλιουπόλεως, Σταμάτας καὶ Ἀμφιάλης.

Τὴν 26 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου πανηγυρίζουν αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Πετροπόλεως καὶ 2) Θερμοπυλῶν.

μεν ἐκείθεν ὁδοῦ ζωῆς, νόμιμα πίστεως καὶ ἀγάπης, πρὸς ἐπίγνωσιν τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν καθήκοντος, ὡς καὶ πρὸς τοὺς πλησίον ἡμῶν εὐρισκαμένους ἀδελφούς ἡμῶν. Πάντα δὲ ταῦτα ἐν προκειμένῳ ἐπιβαλλόμενα, πρὸς πολιτείαν θεάρεστον ἐν τῷ παρόντι βίῳ καὶ ἐντεῦθεν ἐπιτυχίαν, ασφαλίῃ καὶ θεβαίαν, τῆς μελλούσης γλῶσσονομίας τῆς μακαριότητος καὶ τῆς βασιλείας τῶν ὁρατῶν.

ΑΜΗΝ

Ἀοιστείδης Σ. Καρθέλις

Γεγονότα και Κρίσεις

Ἀνακοινώσεις

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἐξ ἀφοριστικῆς προσηφίαντος ἀτιγῶν δημοσιευμάτων ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος σκανδαλισμένων, τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν ἡμῶν, ἀνακοινεῖ τὰ ἀκόλουθα:

Ὅσας ὑποβάλλονται αὐτῇ ἔγγραφαι καταγγελλαίαι καὶ μηνύσεις ἐναντίον ἐνίων κληρικῶν ἐπιλαμβάνεται ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν σχετικῶν στοιχείων καὶ τῶν καμένων Ἱερῶν Νόμων καὶ Κανόνων λαμβάνει ἀποφάσεις, χωρὶς θεάσεως νὰ εἶναι αὕτη ὑπεχρεωμένη πάντοτε, νὰ ἀνακοινῇ ταύτην καὶ διὰ τοῦ Τύπου.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ, τοὺς δῆθεν ἀποχωρήσαντας ἀρχιερεῖς ἐξ αἰτίας τῆς καθυστερήσεως τῆς καθάρσεως τοῦ Κλήρου, ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι, ὁ μὲν Ἀστροφίας κ. Πέτρος, Συνοδικῇ ἀποφάσει, ἀπεμακρύνθη ὡς μὴ ἀκολουθῶν τὴν ἔκπληαι ἀμειψάλευτον γραμμὴν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, οἱ δὲ δύο ἑτεροὶ Διαθείας κ. Ἀκάκιος καὶ Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος, ἐτιμωρήθησαν διὰ κανονικὰ παραπτώματα.

Ἐν τέλει δὲλον ποιεῖ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὅτι, ἡ ἐπιείκεια τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ἐπὶ ἡμῖν καὶ πλέον αἰῶνα, ἐν μέσῳ τοσούτων διωγμῶν, περιπετειῶν καὶ συμπληγᾶδων, ἀποδεικνύει περὶ τὴν ὁδὸν ὡς καὶ «τὰ ἄντρα ὁργίων», τοῦ ἀσεβοῦς λαλήσαντος ἐπισκόπου Ἰβρίας περὶ αὐτῶν, ΔΕΝ ΥΦΙΣΤΑΝΤΑΙ ΠΑΡ' ἡΜΙΝ ΚΑΤΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ, ἀλλὰ ἀπεναντίας, τῇ Παντοδυνάμει βοηθεῖα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, αἱ ὑποδειγματικαὶ Ἱερὰ Μοναὶ καὶ τὰ ἡσυχαστήρια ἡμῶν τυγχάνουσιν πνευματικῆς κηφείας, δάσει ψυχικῆς ἀναγεννήσεως, ἀκαταπονήτου φιλεργίας καὶ κατὰ Θεὸν ἀρίστης μοναστικῆς πολιτείας.

Ἐντολὴ τῆς Ἱερᾶς Διαρκεῦς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Δ ΑΘΗΝΩΝ ΑΤΕΦΝΤΙΟΣ

ἹΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Διὰ τοῦ παρόντος Ἀρχιερατικοῦ ἡμῶν Γράμματος δηλοῦμεν ὑπευθύνως πρὸς διάλυσιν πάσης κακοδολίου ὑπόπτου διαδόσεως περὶ ἡμῶν, ὅτι ἀσθενήσαντες πρὸ καιροῦ ἐκ σοβαρᾶς καρδιακῆς παθήσεως παραμενομεν κατόπιν αὐστηρᾶς ἱατρικῆς ἐντολῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν Μονῇ μακρὰν ποιμαντορικῆς δραστηριότητος, χωρὶς τοῦτο νὰ σημαίνῃ ὅτι ἐπαύσαμεν συνεργαζόμενοι μετὰ τῆς Διαρκεῦς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, μεθ' ἧς εὐρισκόμεθα εἰς ἀγαθότατας σχέσεις καὶ συνεργασίαν.

Ὁ δὴλὼν Ἀρχιερεὺς

Ο ΕΥΡΥΠΟΥ ΤΗΣ ΕΥΒΟΙΑΣ ΠΑΤΗΣΙΟΣ

Οἱ Σκανδαλοποιοὶ

Οἱ χιλιασταὶ μὲ τὴν «σκοπιὰ τους», τὴν ὁποίαν διανέμουν εἰς τὰ σπίτια τῶν χριστιανῶν, ἵνα προσηλυτίσουν καὶ ποιήσουν αὐτοὺς διπλότερον γεέννης καὶ οἱ «ἡμέτεροι» μὲ τὰ φυλλάδιά τους ἐντυπα ἢ πολυγραφημένα, τὰ ὁποῖα σκορπίζουν παντοῦ διρεάν, ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀπεργάζονται,

Οἱ πρῶτοι, ἵνα στηρίξουν καὶ ὑπερασπίσουν τὴν αἵρεσιν των, καὶ οἱ δεῦτεροι, ἵνα κατηγορήσουν καὶ συκοφαντήσουν τοὺς Κληρικοὺς μας, ἀπὸ τὸν πρῶτον ἕως τὸν ἔσχατον. Καὶ τοιοῦτοτρόπως σκανδαλιζόμενοι οἱ πιστοὶ μὲ τὰ ἀθήη αὐτὰ δημοσιεύματα, ἀπομακρύνονται τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἰδοὺ τὸ κέρδος τοῦ σατανᾶ.

Συνιστῶμεν, ἔθεν εἰς τοὺς πιστοὺς χριστιανοὺς μας νὰ ἀποφεύγουν, τόσοι τὰ πρῶτα, ὅσον καὶ τὰ δευτέρα καὶ ἢ νὰ σχίζουν αὐτὰ καὶ ρίπτουν εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων ἢ νὰ τὰ ἐπιστρέφουν εἰς τοὺς διολισθηροὺς ἀποστολεῖς των.

ΑΡΓΙΑ

ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὐξεντίου ἐπελήθη ἀρίστος ἀργία μέχρις ὀριστικῆς ἐκδικάσεως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῆς υποθέσεως τοῦ Ἱερομ. Δανιὴλ Κερραβάκη, ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Βασιλείου Ψυχικοῦ, καταδικασθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15347)27.6.75 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κα-
τοικίας των.